

อย่าลืมใครบางคน

เจ็ดปีก่อน

กังสดาลพบว่าการเดินทางมาท่องเที่ยวอเมริกาเป็นความคิดที่แย่มากๆ แม่ของเธอติดงาน ปล่อยให้เธออยู่ต่างเมืองเพียงคนเดียว แยกสอง เพื่อนสนิทก็เลิกคบไม่บินมาสมทบ แม่สาม ไกด์นำเที่ยวเททุกอย่างแย่งเรื่อยๆ และนั่นมันก่อนที่จะโดนวัยรุ่นท้องถิ่นไล่ตามแล้วลากเธอเข้าไปในซอยด้วยซ้ำ ซึ่งคงเป็นจุดจบสุดแย่งของสาวสวยวัยเพียงจะยี่สิบหากเธอไม่อาจเอาตัวรอดไปได้

อันที่จริงเธอสวยแค่พอประมาณ แต่ถ้าหนีไม่ได้ เธอตายอนาถแน่

นิวยอร์กน่าจะเป็นหนึ่งในเมืองที่รุ่งเรืองที่สุดในโลก แต่คนชั่วก็มักจะมีช่องทางทำเลวเสมอ โดยเฉพาะกับผู้หญิงที่คิดว่าการเดินทางคนเดียวกลางเมืองที่ตนไม่รู้จักขณะฝนตกพรำๆ ไม่น่าก่อปัญหาอะไร น่าเสียดายความประมาทมักเป็นหนทางสู่ความสลดใจ ก่อนเธอจะตระหนักว่าความโง่งของตนกำลังจะส่งผลอย่างไรก็เจอชาวต่างชาติผิวขาวหนึ่งผิวสีหนึ่งผิวปาก พุดแซว แล้วตามประชิดติดพันแบบไม่สนใจเสียงขู่ฟอของเธอ

“ถอยไป! ไม่งั้นฉันจะเรียกตำรวจ”

ภาษาอังกฤษของกังสดาลค่อนข้างดี แต่เธอสื่อสารกับกลุ่มคน ขาดคุณงามความดีตรงหน้าไม่ได้ ทั้งสองหัวเราะอย่างขำขัน แล้วเดิน ขึ้นหน้าต้อนเธอเข้าไปในซอยมืดห่างจากแสงสว่างและความปลอดภัย มากขึ้น เม็ดฝนปรอยๆ กลายเป็นสายฝนเทกระหน่ำ หากนี่เป็นละคร ก็ต้องเป็นฉากอาชญากรรมครองเมือง ตัวประกอบโดนทารุณกรรมจน ตาย หญิงสาวมองเห็นฉากตัวเองโดนทำร้ายตายศพไม่สวยแบบนอน- สดอป แต่เธอไม่คิดจะรอให้ถึงฉากย้ายยี่นั่นจึงขยับหาทางเอาตัวรอด ทว่าหนึ่งในนั้นคิดว่าไหลเธอและพยายามกดเข้ากับกำแพง กังสดาลจึง ตอบโต้ด้วยวิธีคลาสสิกกรีดร้องให้ดังลั่น ด้วยความหวาดกลัว ภาษา อังกฤษจึงเปลี่ยนเป็นภาษาไทยโดยไม่รู้ตัว

“ช่วยด้วย! ช่วยฉันด้วย”

เธอจำไม่ได้ว่าเหตุการณ์ต่อจากนั้นมีอะไรบ้าง คร่าวๆ ก็คือมี คนเข้ามาช่วยเธอ จุดมือพากันหนี ต่อจากนั้นก็วิ่ง วิ่ง และก็วิ่ง วิ่งจน เหนื่อยหอบซีไครงบานก็ไม่ยอมหยุด หัวใจ ตับ ปอด ไปจนถึงเชิงจี ของเธอประท้วงความวิบาก มีเพียงมือที่เห็นต่างเพราะมันยังจับมือ ของเขาที่ลากจูงเธอวิ่งไปข้างหน้าไม่ปล่อย เนิ่นนานเขาก็ถึงหยุดเท้าลง เปิดโอกาสให้เธอได้เห็นหน้าผู้มีพระคุณเป็นครั้งแรก

ตรงนี้สว่างไสวกว่าจุดเกิดเหตุเมื่อครู่ แต่ยังมีดสลัวจมนอง ไบหน้าของเขาไม่ชัดเจน กังสดาลพยายามเพ่งมอง เห็นเพียงคนเอเชีย โคจรหน้าคม ดวงตาสีนิลที่จ้องมองตาเธอราวกับจะมองทะลุไปถึง ความคิด ตามด้วยคิ้วเข้มขมวดมุ่น

หัวใจที่ผ่านการวิ่งระยะไกลเต้นกระหน่ำ กังสดาลแยกไม่ออก ว่าเป็นเพราะเหน็ดเหนื่อยหรือตื่นเต้น เช่นเดียวกับร่างกายสิ้นระริก ไม่รู้ว่าเพราะกลัวหรือหนาวจากเสื้อผ้าเปียกชุ่มน้ำฝนเหมือนเพิ่งขึ้น จากสระว่ายนํ้า อย่างเดียวในร่างกายเธอที่อยู่ในสภาวะสงบก็คือมือที่ มีมือของเขากุมเอาไว้ ถ้ายทอดความอบอุ่นผ่านสัมผัส ทำให้เธอไม่

หวาดกลัวสถานการณ์ในตอนนี้เป็นความมั่นคงหนึ่งเดียวท่ามกลาง
ความวุ่นวาย

ก่อนเธอจะเอ่ยขอบคุณ เขาก็ชิงเอ่ยประโยคภาษาไทยอันอบอุ่น
“ทีหลังอย่าลืมพกสมองก่อนออกจากบ้านนะครับ”

น่าเสียดายที่ต่อมาเธอลืมคำแนะนำดีๆ นี้ไป แถมยังจำหน้าชาย
คนนี้ได้ด้วย

ห้าปีก่อน

ความร้อนใจรวมเข้ากับแสงหน้าจอบริษัทคอมพิวเตอร์ส่องจนใบหน้า
คมเข้มกลายเป็นซีดซีขาว หากทำได้ชายหนุ่มอยากบินจากอเมริกา
กลับไทยทันที เขาจำไม่ได้ว่าตัวเองเดินทางมาที่นี่กี่ครั้งตลอดทุกปี ทั้ง
เรียนปริญญาตรี ปริญญาโทและเริ่มต้นทำธุรกิจ ทุกครั้งเขาไม่คิดจะ
รีบร้อนกลับเมืองไทย แต่อาจเพราะลางสังหรณ์บางอย่างทำให้เขา
อยากกลับทั้งที่ยังไม่ทันได้ก้าวเท้าออกจากอะพาร์ตเมนต์ และความ
ต้องการนั้นก็เพิ่มขึ้นทุกวินาที โดยเฉพาะหลังจากได้รับอีเมลฉบับหนึ่ง
อีเมลที่ทำให้โลกของเขาพลิกคว่ำ เขาทำทุกวิถีทางจนได้พูดคุยกับ
เจ้าของอีเมลฉบับนั้นผ่านโปรแกรมวิดีโอคอล แต่คนส่งไม่มีที่ท่าว่าจะ
เปลี่ยนใจ

“อย่างที่ฉันบอกไปทางอีเมล เราเลิกกันเถอะ”

เราเลิกกัน สามคำสั้นๆ สำหรับช่วงเวลาสองปี

“ทำไมคุณถึงบอกเลิกกับผม”

ชายหนุ่มเค้นคำถามผ่านลำคอที่แห้งผากเพราะความสะเทือน
ใจ ผู้หญิงที่เขาพูดคุยผ่านวิดีโอคอลเป็นคนที่เขาสลักลึกในหัวใจอย่าง
ไม่มีวันลืมเลือน แต่ขณะนี้ด้วยสายตาเย็นชาที่มองสบตาเขา เธอ
เหมือนคนแปลกหน้าที่เขาไม่เคยเจอมาก่อน

“เพราะเราควรจบกันแค่นี้ค่ะ”

“ทำไมล่ะ ไหนคุณบอกว่าเราจะไม่มีวันเลิกกัน” เขาถามได้เพียง คำถามเดิมซ้ำๆ

“พอแค่นี้เถอะค่ะ คุณมีความฝันของคุณ ฉันก็มีความฝันของ ฉันเหมือนกัน...” อยู่ๆ เธอก็ชะงักไป ต่างกับสายตาเด็ดขาดไม่หวั่นไหวเช่นเดียวกับคำพูดต่อมา

“และฉันไม่รักคุณแล้ว ลืมฉันซะเถอะค่ะ”

“ทำไม...” ไม่รอให้เขาถามจบ สัญญาณการติดต่อจากอีกฝั่งก็ ถูกตัดขาด เขาจึงไม่อาจพูดสิ่งที่อยู่ในใจออกไปได้

ทำไมคุณลืมนี่ว่ารักผมเร็วขนาดนี้...

หนึ่งปีก่อน

อดีตนางร้ายหนีหนีธุรกิจขายตรงยังไร้ร่องรอย

กังสดาลอ่านพาดหัวข่าวเด็ดออนไลน์แล้วตรงไปตรวจสอบใน ทวิตเตอร์ต่อเพื่อดูว่ากระแสความคิดของชาวไซเบอร์เป็นเช่นไรบ้างกับ การหนีคดีของบุษบา อดีตนางร้ายชื่อดังจากละครช่วงปี 90 แต่ละ ความเห็นไปในทางเดียวกันหมด นั่นคือเป็นหนี้ต้องชดใช้ แกมคนส่วนใหญ่ถ้าไม่ใช่ญาติสนิทมิตรสหายของผู้เสียหายก็เป็นผู้เสียหาย ทำเอา เธอประหลาดใจว่าทำไมผู้เสียหายเยอะขนาดนี้ ไม่รู้ว่าเหล่าคอมเมนต์ นี้บรัอยนี้เป็นผู้เสียหายตัวจริงหรือแค่อยากเรียกร้องความสนใจ

อินเทอร์เน็ตก็เหมือนโลกอีกใบ ใครใคร่พูดก็พูด จริงเท็จมัก ปะปนกันไป เพราะการสืบหาความจริงบนโลกออนไลน์ไม่ใช่เรื่องง่าย เท่าไร หน้าที่ยังสามารถก้าวร้าวได้อย่างสาแก่ใจ ไม่ต้องอาศัยความ กล้ามากมายก็ใช้คำพูดตบหน้าคนได้ รวมไปถึงแข่งชกหักกระดูก ถึง อย่างนั้นกังสดาลก็ยังไล่อ่านคำด่าที่ละประโยค ค้นหาความต้องการ ของประชาชนชาวไซเซียล

‘ชดเชยเงินสักหน่อยได้ไหม จะอดตายอยู่แล้ว’

เป็นใจความหลักๆ ในบรรดาคอมเมนต์นี้บ๊วย กังสดาลอยาก
คิดให้ออกว่าจะแก้ไขปัญหาคำนี้คนนำเสนอสงสารเหล่านี้อย่างไร ก็ดันมี
ข้อความเสี่ยงถูกส่งเข้ามาขัดจังหวะเสียก่อน เธอแค่เห็นชื่อคนส่ง
ยังไม่ทันฟังก็รีบติดต่อกลับผ่านโปรแกรมแชตออนไลน์ แล้วผลที่ได้ก็
เหมือนเคย เธอติดต่ออีกฝ่ายไม่ได้ เลยได้แต่ปลอบใจตัวเองว่าอย่างน้อย
ก็ยังมีความเสี่ยงส่งมาให้รู้ว่าคนที่เธอตามหายังอยู่ดี

“สมองไม่ดีก็อย่าคิดให้เยอะ ทำตามที่แม่บอก ออกจากบ้านซะ
อย่าดันทุรังใช้หนี้แทนแม่”

ข้อความเสี่ยงไม่กี่ประโยคจากบุษบาสามารถใช้เป็นคำสั่ง คำ
ตักเตือน และยังบ่งบอกถึงทัศนคติที่แม่มีต่อลูกสาวอย่างกังสดาลได้ด้วย
ยังดีที่ลูกสาวคนนี้เชี่ยวชาญด้านคิดบวก

“ขอบคุณที่ติดต่อมานะคะแม่ แม่เป็นยังไงบ้างคะ หนูเป็นห่วง
แม่นะ” แล้วก็พูดเสริมไปอีกสองประโยค “ถึงแม่จะทิ้งหนูไป หนูก็รู้ว่า
แม่รักหนู แม่แค่แสดงออกไม่เก่ง”

กังสดาลส่งข้อความเสี่ยงกลับไป แม้ว่าจะติดต่อบุษบาไม่ได้มา
หลายวันแล้วก็ตาม แต่ความรักที่แม่มีต่อเธอชัดเจนอยู่บนตัวเครื่องบิน
ไปอังกฤษซึ่งถูกเตรียมเอาไว้ให้ล่วงหน้า

ก็เหมือนเรื่องอื่นๆ ที่บุษบามักจะปูทางไว้ให้ลูกสาวเสมอ ไม่ว่าจะ
จะช่วยผลักดันเข้าวงการ ส่งเรียนมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังค่าเทอม
แพงลิบ จนถึงหาช่องทางหนีไปต่างประเทศ และเช่นกันที่กังสดาลมัก
จะทำพัง เข้าวงการไม่สำเร็จ เรียนไม่จบ ส่วนตอนนี้...

เธอฟังข้อความเสี่ยงจากแม่อีกรอบ ก่อนเลื่อนสายตามองตาราง
เที่ยวบิน อีกหลายชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาขึ้นเครื่องไปอังกฤษ เธอจะหนี
พ้นปัญหาที่ตนไม่ได้ก่อ ไม่ต้องรับผิดชอบคนที่เธอไม่ได้โกงเงิน แต่
กังสดาลตัดสินใจได้ในนาทีนี้เองจึงรีบส่งข้อความเสี่ยงอันใหม่ไปให้
บุษบา

“ขอโทษนะคะแม่ แต่หนูชอบซาไทยมากกว่าเอิร์ลเกรย์”

กังสดาลภูมิใจตนเองที่หาเหตุผลให้การตัดสินใจที่อาจจะเป็น หายนะครั้งใหญ่แก่ชีวิตได้สำเร็จ เธอไม่สนหรอกว่าการอยู่ที่เมืองไทย ขณะที่บุษบาหนีประกันศาลไปเมืองนอกจะส่งผลอย่างไรบ้าง เธอรู้แค่ หากเธอหนีหนีไปอีกคน สำนึกผิดชอบชั่วดีคงโหมกระหน่ำใส่สมองซึ่ง ไม่ค่อยดีเท่าไรของเธอ เพื่อสนับสนุนการตัดสินใจของตน หญิงสาว เบนเท้าไปหาร้านซาไทยพลางคิดแผนต่อไปในชีวิต ระหว่างนั้นก็ ไม่วายอ่านประเด็นร้อนในโลกไซเบอร์ไปด้วย

#นางร้ายไม่จ่ายหนี้

อันที่จริงมันควรจะเป็น *#อดีตนางร้ายไม่จ่ายหนี้* หรือไม่ก็ *#อดีตนางร้ายหนีหนีไปต่างประเทศ* แต่อ่านแล้วไม่ทรงพลังเท่าแฮชแท็กที่กำลังดังอยู่ตอนนี้ กังสดาลในฐานะลูกสาวของอดีตนางร้ายคนที่ว่า ถอนใจใส่โทรศัพท์ ไม่คิดจะมองทาง แล้วก็ไม่หันมองคนที่กำลังเดิน สวนทางกับเธอ

สนามบินนานาชาติเป็นทั้งจุดเริ่มแห่งการเดินทางและจุด

สวนทาง ชายหนุ่มในชุดลำลองเพื่อความพร้อมในการเดินทางยาวนาน ข้ามทวีปก้าวขาไปตามทางพร้อมกับคุยโทรศัพท์ไปด้วย จนเกือบจะไม่ทันสังเกตเห็นหญิงสาวที่เอาแต่ก้มมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือ

“ผมจะกลับบ้านเดือนหน้า ฝากพ่อ...”

คำพูดต่อมาค้างอยู่ในลำคอของชายหนุ่ม เขาไม่รู้ว่าควรจะมี ปฏิกริยาอย่างไรดี ระหว่างยื่นขาไปขัดขาเธอให้คว่ำกับเมนหน้าหนี ทว่าทันใดนั้นหญิงสาวที่เขาทำเป็นลืมนึกว่าเคยรู้จักก็ถูกกลุ่มคนแปลกหน้าตรงเข้าไปขวางทางแบบไม่สนมารยาท

“คุณใช้ก็ กังสดาล ลูกสาวของคุณเกศ บุษบาหรือเปล่าคะ”

“แม่ของคุณหนีไปไหนคะ”

ชายหนุ่มเห็นวินาทีที่เธอเปลี่ยนจากเด็กสาวหลงทางมองหา ข้อมูลผ่านโทรศัพท์เป็นหญิงสาวถือตัวที่เชิดหน้า ปรายตามองคนอื่น ผ่านจมูก ครั้งหนึ่งเธอเคยบอกเขาว่าการเชิดใส่คนอื่นคือวิธีป้องกันตัว ที่ดีที่สุด และครั้งนี้เธอพิสูจน์ให้เห็นชัดๆ ว่าทำได้ดี

ทันทีที่หญิงสาวใช้สายตาเยือกเย็นมองคนอื่นนิ่งๆ แทนคำพูด ว่า ‘ไม่รู้จักยอมมาทัก’ สีหน้าคนที่รายล้อมก็พร้อมจะเปิดทางให้เธอโดย อัตโนมติ แล้วเธอก็ลากกระเป๋าเดินทางก้าวฉับๆ ไม่สนคนมองตาม หลัง ซึ่งหนึ่งในนั้นคือเขาด้วย

เธอไม่เห็นเขาในสายตา ขณะที่เขาพยายามไม่มองเธอ

ชายหนุ่มหัวเราะเยาะตัวเองที่ผ่านมาหลายปียังไม่สำนึกได้ เสียที่ว่าควรลบผู้หญิงคนนี้ออกไปจากสมอง แล้วหันความสนใจไปยัง โทรศัพท์ที่ยังรอการสนทนาจากเขาอยู่

“ไม่มีอะไรรับฟ้อ ผมแค่คิดว่าก่อนออกจากบ้านควรหาผม ควรเตรียมตัวให้ดีกว่านี้” จะได้ไม่สะทกสะท้านเวลาบังเอิญเจอหน้า เธอเสียที่

ห้าปีก่อนเขาจำฝังใจ สี่ปีก่อนเขาลืมไม่ลง สามปีก่อนเขาลืม ไม่ได้ สองปีก่อนเขาก็ยังจดจำ แต่ตอนนี้เขาควรลืมเธอได้เสียที่

อีกด้านของสายโทรศัพท์รับรู้ถึงความตึงเครียดแปลกๆ
ผ่านคำพูดไม่กี่ประโยคของลูกชาย แต่ความสัมพันธ์ของทั้งสองห่างไกลจากคำว่าเปิดอกคุยกันมาหลายปี เขาจึงทำได้แค่ช่วยพรให้ลูก เดินทางปลอดภัยก่อนจะหันมาพูดกับหลานชาย

“พ่อเราต้องไปทำงานที่อเมริกาเดือนหนึ่ง ช่วงนี้หลานก็อยู่กับปู่ แล้วกันนะ”

ก่อนเอ่ยประโยคนี้เขาไม่คิดว่าจะเป็นปัญหาอะไร เพราะลูกชาย ของเขามุ่งมั่นกับการหาเงินตลอดสี่ปีจนแทบไม่มีเวลาให้หลานชาย

แต่พอมองเห็นดวงตากลมโตแสดงความผิดหวัง เขาก็รู้ว่าตนคิดผิด

“ไม่ใช่พ่อสิ้มผมไว้ที่บ้านคุณปู่ใช่ไหมครับ”

น้ำเสียงเด็กน้อยทั้งเศร้าสร้อยและเหงาหงอยจนชายวัยเฉียดหกสิบเกือบสงสาร ถ้าไม่เห็นว่าเป็นเจ้าตัวเล็กเพียงละสายตาจากหน้าจอโทรทัศน์ที่ฉายฉากละครพระเอกความจำเลื่อม ลืมศัตรูคู่แค้นรวมไปถึงมรดกหมื่นล้านและคุณาสันหลังงาม

“ปู่ชักเชื่อที่พ่อของเราบอกแล้วว่าเราดูละครมากเกินไปแล้ว”

ชายชราอยากกุมขมับเพราะหลานชาย เจ้าหนูคนนี้พูดก็เก่ง อ่านหนังสือก็คล่อง แต่ทั้งหมดนั้นได้มาเพราะละครล้วนๆ ต้องโทษผู้เป็นพ่อของเด็กชายที่ใช้โทรทัศน์เลี้ยงลูก ส่วนตัวเขาก็เห็นความกระตือรือร้นอยากรู้เนื้อหาละครล่วงหน้า จึงเผลอสับสนุนด้วยการปล่อยให้เด็กหัดสะกดคำผ่านหนังสือเรื่องย่อละครดัง ผ่านไปปีเศษๆ ศัพท์แสงของเด็กชายเพิ่มขึ้นนับพันคำ แต่ร้อยทั้งร้อยมาจากละคร

“ผมไม่ใช่เด็กสามขวบแล้วนะครับ” เจ้าตัวแสบทำหน้ามุ่มๆ ดูละครที่ระบุว่ามีเรตติ้งสำหรับคนทั่วไปแต่เนื้อหาจริงเหมาะกับคนอายุสิบสามปีขึ้นไปมากกว่า

คนมองไม่รู้ว่าควรหัวเราะหรือถอนใจ ได้แต่ลูบศีรษะผมหยิกยุ่งมรดกทางพันธุกรรมจากพ่อของเด็กน้อย

“ใช่ หลานเป็นเด็กสี่ขวบแล้ว”

“เพราะฉะนั้นคุณปู่ไม่ต้องกลัวผมจะรับไม่ได้แล้วนะครับ”

บทพูดฟังดูคุ้นๆ เหมือนมาจากละครดังหลังข่าวลือเรื่อง ผู้เป็นปู่ยังไม่ทันได้นึกชื่อเรื่อง เจ้าหนูก็บอกประโยคสำคัญออกมา

“บอกมาได้แล้วครับว่าแม่ผมคือใคร”

คราวนี้ชายชราได้ถอนใจยืดยาวจริงๆ เขาไม่ลืมว่าแม่ของเด็กชายคือใคร ปัญหาคือถ้าเขาบอกชื่อออกไปก็ต้องบอกรายละเอียดด้วยว่าเธอจากไปอย่างไร เขาคิดแล้วคิดอีก สุดท้ายก็หุบโอแพดค้นหา

ละครเรื่องหนึ่งขึ้นมา

“ป้าว่าหลานควรดูละครเรื่องนี้ละ มีนางร้ายที่หลานยังไม่เคยเห็น
หน้ามาก่อนด้วย”

2

ประธานเผด็จการ

ปัจจุบัน

อันที่จริงกังสดาลไม่ใช่คนขี้ลืม เธอแค่ชอบเปลอละเลยรายละเอียด อย่างเช่นก่อนออกจากบ้านควรพกของสำคัญอะไรบ้าง เป็นต้นว่าหูฟังโทรศัพท์มือถือดีๆ ที่ช่วยปิดกั้นถ้อยคำนิทาระยะประชิด

“นี่เขามาสมัครงานจริงๆ เหรอ ตำแหน่งพนักงานแนะนำสินค้าเนี่ยนะ ไหนว่าแม่เขาโกงเงินชาวบ้านไปเป็นพันล้าน”

“ไม่รู้สิ ว่าแต่ไซ่ก็ก็ที่เป็นนางร้ายชื่อดังจริงๆ เหรอ”

“นางร้ายชื่อดังตรงไหนล่ะ ก็แค่ตัวประกอบ ได้เล่นเป็นนางร้ายไม่กี่เรื่องก็แป้ก แม่เขาต่างหากที่เป็นนางร้ายรุ่นแม่ ถ้าไม่มีข่าวก็ไม่มีใครรู้จักก็หรือ”

ความเห็นนี้ไม่ต่างจากคนส่วนใหญ่เท่าไร เพราะเดือนก่อนคนยังไม่ค่อยรู้จักกังสดาลเลย ขนาดพาดหัวข่าวช่วงแรกๆ ยังเป็น ‘ก็ก็ลูกสาวนางร้ายชื่อดังซึ่งนรก’ กังสดาลอยู่ในวงการมานานหลายปี แต่ข่าวดังสุดก็คือข่าวฉาวของเดือนก่อนที่ทำให้คนจำชื่อของเธอได้เสียที่แถมยังทำให้คนจำหน้าได้จนสามารถถ่มวงนินทาระยะประชิด แต่เธอก็เข้าใจคนเหล่านี้ อัจฉาคนมี ดูแคลนคนไม่มี ล้วนเป็นสิ่งที่มีมนุษย์ควร

ละทิ้ง ทว่าคนทั่วไปไม่อาจจะอารมณ์ประเภทนี้ได้ โดยเฉพาะกับคนที่
ดูน่าหมั่นไส้ตั้งแต่หัวจดปลายเท้าอย่างเธอ

กังสดาลไม่จัดว่าสวยหยาดเยิ้ม แล้วก็ไม่เช็กซีซีใจใคร โบหน้า
กลมมนของเธอเรียกว่าสวยน่ารัก แต่ขณะเดียวกันก็มีลักษณะของ
คุณหนูเอาแต่ใจโดยไม่ต้องพึ่งพารองเท้าส้นสูงสลิปเซนติเมตรหรือ
ลิปสติกสีแดงอมชมพู ที่สำคัญการเกิดมาในฐานะลูกของคนที่ชื่อเสียง
ได้รับทรัพยากรที่ดีกว่าคนอื่นก่อนจะลืมตาดูโลกด้วยซ้ำ ทำให้เธอมี
ความมั่นใจในทุกๆ กิริยาท่าทาง แล้วนั้นก็เหมือนคำสาป เพราะหลายคน
ยังไม่ทันรู้จักเธอดีก็ชิงหมั่นไส้เธอเสียก่อนแล้ว

หญิงสาวดำเนินหูฟังด้วยประสิทธิภาพกับหูดีเกินไป แต่อย่าง
น้อยสมมองของเธอก็ทำงานใช้ได้ จึงไม่ลุกไปตอบโต้กลุ่มคนช่างเมาท์
ว่าเธอมาสมัครงานจริง และไม่เลือกงานไม่ยากจน เมื่อเธอกำลังจน
จริงๆ เธอยังไม่สมควรเลือกงาน การได้งานที่นี้จึงเป็นโอกาสให้เธออยู่
รอดต่อไป

บริษัทจางทรัพย์เป็นบริษัทการเงิน สามารถครอบครองตึกกลาง
เมืองได้ย่อมไม่ใช่บริษัทเล็ก เพราะบริษัทนี้รวมธุรกิจหลายหลากทาง
ด้านการเงินเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นนายหน้าตลาดหลักทรัพย์ ผู้ให้คำ
แนะนำทางการเงิน ฯลฯ หายากที่จะรับสมัครพนักงานชั่วคราว
ต่อให้เป็นพนักงานชั่วคราวเพื่อเป็นผู้ช่วยในงานมันนี่เอกซ์ไปสัปดาห์
ก็ได้ค่าตอบแทนไม่น้อยเลยทีเดียว คุณสมบัติที่ต้องการก็แค่สวย
บุคลิกดี พูดภาษาอังกฤษเก่ง

กังสดาลจึงส่งใบสมัคร หวังหายอดเงินมาเติมเต็มบัญชีที่พลิก
จากหลักร้อยล้านเกือบจะกลายเป็นหลักร้อยบาท เงินหลักหมื่นจาก
การจ้างงานน่าจะช่วยให้เธอจ่ายค่าบริการอินเทอร์เน็ตที่ค้างจนจะ
โดนตัด แล้วก็ยังมีเงินค่าข้าว จะได้กินข้าวไปดูแลครผ่านมือถือไป ซึ่งสอง
อย่างนี้สำคัญต่อชีวิตของเธอมาก มากพอจะยอมนั่งรับคานินทาระยะ

ประชิด แล้วแสร้งทำเป็นเซิดไม่แคร์ใคร

‘อย่าให้ใครเห็นว่าเราอ่อนแอ’ แม่ของเธอสอนมาอย่างนั้น

ต่อให้กังสดาลไม่มีดีอะไรสักอย่าง ไม่เคยเจียดใกล้คำว่าประสบความสำเร็จ แต่เธอก็เกิดมาเป็นลูกนักแสดงชื่อดัง ถูกบ่มเพาะมาตั้งแต่จำความได้ว่าให้รักษาภาพลักษณ์เอาไว้ แผ่นหลังที่เริ่มงอเพราะความท้อใจจึงยืดยึดขึ้น ช่างปะไรถ้าใครจะหาว่าเธอหยิ่งหรือจะนิทาเธอเพิ่มขึ้น

แน่นอนว่าทันทีที่เธอเข้าโหมตคุณหนูเย่อหยิ่ง ฝ่ายตรงข้ามก็ไม่ได้คิดจะยอมเสีย หญิงสาวเมินค่านินทาแล้วภาวนาให้พนักงานฝ่ายบุคคลนี้ได้เสียทีว่ามีคนรอสัมภาษณ์งานอยู่ตรงนี้ คำขอของเธอคงได้ผลเพราะมีคนเดินเข้ามาทักทายแล้วพาเธอขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นบนสุดอันเป็นชั้นของผู้บริหาร ก่อนจะให้เธอรออยู่หน้าห้องต่อ

“คุณสหกรณ์ติดประชุมออนไลน์ผู้ถือหุ้นอยู่ครับ รบกวนคุณกังสดาลรออีกสิบนาที่นะครับ”

คนที่เข้ามาแจ้งข่าวกับกังสดาลสวมสูทผูกไท ผมเรียบกริบ รองเท้าหนังมันปลาบ บุคลิกดีเกินกว่าจะเป็นพนักงานทั่วไป ที่จริงกังสดาลรู้สึกแปลกๆ ตั้งแต่มองเลขชั้นบนลิฟต์ ไม่นับว่าห้องที่อยู่ตรงหน้ามีลักษณะของห้องผู้บริหารระดับสูง

“ขอโทษนะคะ คุณสหกรณ์เป็น...” เธอเว้นคำตอบให้อีกฝ่ายช่วยเติม

“คุณสหกรณ์เป็นประธานกรรมการของบริษัทจางทรัพย์ครับ”

“ฉันมาสัมภาษณ์ตำแหน่งพนักงานชั่วคราวนะคะ”

แต่ลูกจ้างรายวันต้องจริงจังขนาดนี้เลยหรือ

ไม่มีคำตอบว่าทำไมประธานกรรมการถึงอยากสัมภาษณ์งานพนักงานส่งเสริมการขายชั่วคราว และกังสดาลรอมากกว่าสามสิบ

นาที่เพื่อพบหน้าสหกรณ์ แต่เนื่องจากเธอไม่ต้องการสร้างปัญหาให้ตัวเองเพิ่มจึงรออย่างสงบเสงี่ยม จิบน้ำที่แม่บ้านนำมาให้เล็กน้อยแค่ว่าพอไม่ให้ปากแห้งและไม่มากจนทำให้ต้องวิ่งเข้าห้องน้ำแล้วพลาดการสัมภาษณ์งาน อันที่จริงเธอนั่งนิ่งจนเกือบจะเป็นฟอสซิลอยู่แล้วตอนพนักงานคนเดิมซึ่งคาดว่าเป็นเลขาฯ หน้าห้องทำงานประธานเชิญเธอเข้าไปพบบุคคลด้านใน

ห้องประธานกรรมการกว้างขวาง มีทั้งชุดโซฟารับแขกและตู้เอกสารเรียงราย โดดเด่นสุดคือโต๊ะทำงานขนาดใหญ่พอจะให้กิ้งกวดขึ้นไปนอนกลิ้ง และที่สะดุดตาสุดๆ คือชายร่างสูงใหญ่ที่ท่าเก๋อี้ผู้บริหารตัวโตเล็กลงไปเลย

สหกรณ์ห่างไกลจากมาตรฐานนักธุรกิจที่กิ้งกวดเคยพบ ผิดเขาเป็นสี่แทน ต่อให้ใส่ชุดสูทก็ไม่อาจบดบังความแข็งแกร่งกำยำของเขาเอาไว้ได้ อีกหนึ่งอย่างที่ผิดจากนักธุรกิจทั่วไปอย่างชัดเจนก็คือพวกเขาเหล่านั้นต่อให้ขัดแย้งก็ยังคงความเป็นมิตร แต่ดวงตาคมของเขาไม่มีแววประนีประนอมสักนิด ที่สำคัญสายตาคู่ นั้นมองตรงมาที่เขา แล้วก็ตัดขาดทุกอย่างออกไปจนหมด ให้เธอรู้สึกเพียงเขาคนเดียวบนโลกใบนี้ และเวลาหยุดลงเมื่อเธอได้พบเขา สิ่งเดียวที่เคลื่อนไหวคือคำถามในใจเธอ

‘คุณหายไปไหนมา ค้นหาคุณไม่เจอ’

อยู่ๆ ประโยคไร้เหตุผลก็ผุดขึ้นมาในสมองของกิ้งกวด ที่บ้ายิ่งกว่าคือเธออยากพุ่งเข้าไปคาดคั้นถามสหกรณ์ คนแปลกหน้าที่เธอเพิ่งเจอวันนี้ เพื่อให้เขารับผิดชอบต่อหัวใจที่เจ็บแปลบแบบไม่ทราบสาเหตุของเธอ

ใบหน้าที่ยังคุ้นเคยและแปลกแยก ทว่ากิ้งกวดไม่อาจคุยเสียความทรงจำหาออกมาได้ว่าเคยพบสหกรณ์ที่ไหน เธอแค่รู้ว่าเคยเห็นโครงหน้ารูปวงรี เส้นผมหยิกของเขา เธอเกือบนึกออกว่าเคยเห็นเขา

จากที่ไหน แต่ทุกอย่างเลื่อนไปเมื่อโดนเขาจับจ้อง ดวงตาสีดำแลทะลุไปถึงทุกอย่าง จมูกของเขาโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบนบางขณะที่มีริมฝีปากล่างอิม เธอเคยอ่านเจอว่าคนริมฝีปากบางเป็นคนเลือดเย็นไร้หัวใจ ทว่าเธอจำได้ว่าตอนกัดริมฝีปากล่างนุ่มๆ นั้นมันอุ่น

เชีย! เธอไปเอามาจากไหนว่ากัดปากคนแปลกหน้าแล้วอุ่น

“คุณสทกรณครับ นี่คือคุณกังสดาล” ประโยคแนะนำตัวของเลขาฯ ท่านประธานตัดบรรยากาศชวนพิศวงออกไปจนหมด และทำให้กังสดาลระลึกได้ว่าเธอมาสมัครงานไม่ใช่มายื่นมองหน้าท่านประธาน

“สวัสดิ์ค่ะคุณสทกรณ”

กังสดาลไม่รอให้ชายที่นั่งเก้าอี้หนังตัวโตทักทายก่อนก็ชิงยกมือไหว้ อย่างไรก็ตามมารยาทไทยก็ไม่เคยผิด แต่นอกจากเสียงของเธอก็ไม่ปรากฏเสียงอื่นๆ อีก ไม่มีแม้กระทั่งคำพูดตามมารยาท เช่นสวัสดิ์ครับ นั่งลงครับ ฯลฯ มีก็แค่การโบกมือให้เลขาฯ ออกไป ส่วนเธอยืนแช่แข็งอยู่ตรงนั้นพร้อมกับสบตาเขาไปพลางๆ หญิงสาวซึ่งใจว่าควรนั่งลงตรงเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามโต๊ะทำงานของท่านประธานดีหรือไม่ เพราะดูเขาไม่ปลื้มการมีเธอเข้ามาในอาณาเขตของเขาสักเท่าไร สังเกตจากคิ้วขมวดแน่นจนแทบจะบีบแมลงวันให้ตายได้กรณีที่มีแมลงวันอุตสาหะบินขึ้นมาชั้นบนสุด แกรมเปี่ยมความกล้าจะบินตัดหน้าชายมาดเข้มคนนี้

หากเป็นการอยู่ต่อหน้าคนอื่น กังสดาลคงบ่นท่าเยอหยิ่งขึ้นมาป้องกันตัว แต่นี่คืออนาคตนายจ้าง ที่สำคัญเธอไม่กล้าขานวาดวงทำใส่คนที่อาจจะบีบคอเธอตายได้

เล่นเกมจ้องตาจนกังสดาลเริ่มล้า สทกรณก็ผายมือทำท่าเชื้อเชิญให้เธอนั่งลงแต่ใบหน้ายังคงคอนเซปต์ไม่รับแขกติดจะรังเกียจเด็ดฉันทน์ จนเธอสงสัยว่าการก้าวเท้าเข้ามาในห้องทำงานของเธอทำให้ความสวยของเธอลดหายไปเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์หรือเปล่า แต่

มองในแง่ดีอย่างน้อยเขาก็ให้เธอนั่ง...หญิงสาวลอบถอนหายใจ รู้สึกว่าตนผ่านบททดสอบสำคัญระดับถึงตายมาได้ ก่อนจะเจอบททดสอบต่อไปซึ่งก็คือความเจ็บและก็เจ็บ สบตากันไปเสียบๆ

สัมภาษณ์งานไม่ต้องถามอะไรหรอก หรือการใช้บรรยากาศกดดันแบบเสียบๆ เป็นหนึ่งในบททดสอบสำคัญสำหรับงานพนักงานส่งเสริมการขาย เพื่อเธอต้องไปเจอลูกค้าหน้าตาย ไม่พูดไม่จา จะได้หาทางเสนอแนะแผนการตลาดได้โดยไม่เครียด

กังสดาลห้ามใจอย่างหนักไม่ให้ขยับลิ้นสำรวจร่องฟันว่ามีเศษผักใบเขียวติดอยู่หรือเปล่า เหตุผลก็เพราะเธอไม่เคยทำตัวเองขายหน้าแบบนั้น ส่วนอีกเหตุผลสำคัญก็คือเธอไม่แน่ใจว่าถ้าขยับตัวซู้ซั่ว ท่านประธานมาดโหดจะเฉดหัวเธอไปหรือเปล่า

“คุณไม่มีอะไรจะบอกผมหน่อยหรือครับ” น้ำเสียงของสทภกรณแหบห้าว

กังสดาลกะพริบตาปริบๆ ใส่คำถาม ก่อนจะถึงบางอ้อ รีบบอกเร็วเร็ว

“ฉันไม่ได้มาแล้วครับนะคะ ไม่ได้ใช้กำลังกับอีกฝ่ายด้วย” เธอไม่ได้ร้อนตัว แต่แฮชแท็ก #ก็ก็มาแล้วครับ กับ #ก็ก็มีอดบ มันฮิตเกินไป

“ผมรู้ว่าคุณไม่ได้มาแล้วครับ และคุณไม่ใช่พวกชอบใช้กำลังด้วย”

เขาตอบกลับด้วยน้ำเสียงแข็งๆ เธอรู้สึกราวกับได้ยินเสียงกีดพันกรอดลอดมาด้วยจึงรีบให้ข้อมูลเพิ่มเติม

“ฉันไม่ได้ใช้ยานะคะ แล้วก็...”

“พอเถอะเรื่องนั้นนะ ที่ผมอยากถามก็คือตกลงคุณมาสมัครงานที่นี่จริงๆ ไช้ไหม”

กังสดาลกะพริบตาปริบๆ สองครั้งซ้อน อยากย้อนถามว่าเรฐูเม

ที่กรอกออนไลน์ส่งเธอมาผิดที่หรือเปล่า แต่ท่าทางอยากจะกินหัวคนของสहरณไม่เอื้อให้เธอทำเช่นนั้น เลยได้แต่ปลอบโยนให้เกิดสภาวะเงียบงันกดดันต่อไป...เงียบงันในฝั่งเธอ กดดันจากฝั่งเขา

“ผมอยากรู้ว่าตกลงคุณจะไม่ทำงานในวงการบินแล้วใช่ไหม”

อันที่จริงนอกจากเงินดี กังสดาลก็ไม่ได้อาศัยอวอร์ดวงการมายาเท่าไรนัก แม่ของเธอพยายามดันเธอเข้าวงการมาหลายปี แต่บทที่ดีที่สุดก็แค่นางร้ายที่ไร้คนจดจำ ที่สำคัญเธอชอบนั่งเฝ้าดูละครอยู่ที่บ้าน แอบซุกตัวในมุมมืดเล่นโซเชียลฯ อ่านเรื่องซุบซิบดารามากกว่ายืนในที่สว่างแล้วให้คนอื่นรุมวิจารณ์ แต่นี่ไม่ใช่จังหวะเหมาะที่จะบอก ว่าที่นายจ้างถึงพฤติกรรมด้านลบของตนเอง เธอเลยได้แต่ยิ้มแล้วกล่าวเออออกไป

“ฉันคงไม่เหมาะกับการทำงานออกสื่อบันเทิงเท่าไรค่ะ”

“ดีมาก”

น้ำเสียงสहरณแทรกด้วยความรู้สึกเยาะหยัน กังสดาลจึงมีเหตุอันควรให้สงสัยว่า ‘ดีมาก’ ในที่นี้แปลว่าเขายินดีมากกับหายนะทางอาชีพสายบันเทิงของเธอ

หญิงสาวเชื่อมั่นในลางสังหรณ์ระวิงภัยแบบสัตว์เลื้อกประเภทหนูหรือกระต่ายของตน ก่อนออกจากบ้านเธอพบแล้วว่าวันนี้ไม่เหมาะจะเดินทางไปไหน เริ่มจากรองเท้าส้นสูงหักตั้งแต่ยังไม่สวม ถูงน่องขาดตอนจะก้าวพ้นประตู นกขี้ใส่หัวตอนจะเข้าไปในรถ แถมยังมีแมวด้านอนขวางหน้าประตูรั้วด้วย หลังจากคำว่าดีมากของสहरณ กังสดาลจึงตัดสินใจว่าเธอไม่เหมาะกับงานบริษัทนี้ และควรรีบขอตัวกลับบ้าน ทว่าเขาชิงบอกผลการสมัครงานของเธอเสียก่อนด้วยน้ำเสียงเหยียดหยามเหยียง

“ในเมื่อคุณเลิกทำอาชีพนักแสดงที่ฝึกฝนแล้ว ก็กลับมาทำหน้าที่แม่ซะที”

ละครโรงเล็ก

ตอน ซ้อเสนอ

ก๊ี้ : ทำไงดี! ท่านประธานอยากเจอฉันเป็นการส่วนตัว

ประธาน : ไม่ต้องตกใจ ผมแค่มีเรื่องจะเสนอ

ก๊ี้ : ทำไงดี! ท่านประธานเสนอจะซื้อตัวฉัน

ประธาน : ผมเสนอให้เลิกมโนเสียที!!!

3

กิกี้ กังสดาล

ถ้ากลางสังหรณ์แบบสัตว์เลื้อกของกังสดาลทำงานได้ดี สัญชาติญาณสัตว์ใหญ่นักล่าของสหกรณ์ก็ไม่เคยเป็นสองรองใครมาก่อนเช่นกัน ดังนั้นเขาจึงห้ามตัวเองกระโดดข้ามโต๊ะทำงานไปตะปบเธอให้ติดเก้าอี้ได้ แต่ดันกลายเป็นความผิดพลาด เพราะเธอหนีออกไปจากห้องของเขาแบบหนูขี้ฉลาด พร้อมคำพูดทิ้งท้ายเง่าที่ว่า...

‘ขอโทษนะคะ คุณคงจำคนผิด’

“จำคนผิด”

สหกรณ์ทวนคำพูดกังสดาลหลังจากกััดฟันกรอด อยากตามตัวเธอกลับมาแต่ไม่สะดวกวิ่งไล่จับต่อหน้าผู้คน เลยได้แต่จ้องมองเก้าอี้ที่ตอนนี่ว่างเปล่าหลังเธอแผ่นหนี

“ผมจำคนทั้งโลกผิดได้ ยกเว้นคุณ”

เขามั่นใจว่าต่อให้เธอกลายเป็นขี้เถ้าเพราะถูกจับไปเผาเน้งย่างร่วมกับคนอื่น เขาก็สามารถแยกแยะชิ้นส่วนเศษกระดูกของเธอออกมาได้ เพราะเธอฝังลึกในความทรงจำของเขาเกินกว่าจะลืม

ผ่านมาหลายปี สหกรณ์ไม่เคยลืมคืนนั้นในนิวยอร์กเลยสักครั้ง แล้วถามตัวเองเข้าไปซ้ำมาว่าหากเขาเลือกทางอื่นจะดีกว่าหรือไม่

เจ็ดปีก่อน

สหกรณ์เพิ่งออกจากรานเลี้ยงพบปะนักลงทุนด้วยอารมณ์ไม่ผู้ดีสักเท่าไร เพราะยังหาแหล่งเงินทุนจากภายนอกประเทศไม่ได้ ซึ่งจะมีผลต่อธุรกิจในเมืองไทยของเขา ความเครียดก่อเป็นความอึดอัดใจในอก ร้อนใจกับปัญหาที่ดูท่าจะแก้ไม่่ง่าย ทั้งที่เห็นว่าฝนกำลังโปรยปราย เขายังเลือกเดินเท้าไปหาป้ายรถประจำทางเพื่อกลับโรงแรม และนั่นทำให้เขาพบเหตุอาชญากรรมบนท้องถนน

แวบแรกก็เห็นหญิงสาวถูกต้อนเข้าซอยเปลี่ยว สหกรณ์ผู้เคยชินกับการไม่ข้องเกี่ยวกับเรื่องของคนอื่นเลือกโทร. หา 119 สายด่วนแจ้งเหตุร้ายของอเมริกาแทนที่จะเข้าไปช่วยเธอ เพราะคำนวณดูแล้วว่าไม่อาจเอาชนะฝ่ายตรงข้ามได้แน่ๆ หน้าซ้ำพวกอันธพาลในเมืองใหญ่เหล่านี้ไม่เคยไปไหนมาไหนโดยปราศจากอาวุธ หลายวันก่อนคนรู้จักของเขาเข้าไปช่วยคนแก่จากนักเลงทวงหนี้ ผลคือโดนทำร้ายจนเข้าโรงพยาบาล และเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นในเมืองพุทธที่คนพูดจกกันด้วยรอยยิ้มมากกว่าลงมือถึงตายเหมือนในประเทศนี้ เขาเลยยังมั่นใจในตัวเด็กที่จะช่วยโดยไม่เอาตัวเข้าไปเสี่ยง...หล่อ เท่ บู้แก่งมีแคในละครหรือต่อให้มีอยู่จริงก็ไม่ใช่เขา

เจ้าหน้าที่รับเรื่องบอกว่าจะส่งตำรวจที่ลาดตระเวนใกล้ๆ ไประงับเหตุ คาดว่าจะถึงภายในไม่กี่นาที สหกรณ์จึงภาวนาให้ตำรวจมาถึงโดยไว เพราะถ้าเหตุรุนแรงกว่านี้เขาก็คงช่วยหญิงสาวแปลกหน้าไม่ได้ เขามีชีวิตเพื่อช่วยตนเอง ไม่ใช่เพื่อคนอื่น แม้จิตสำนึกจะกระหน่ำเตือนว่าเขาไม่ควรดูค้ายผู้หญิงไร้ทางสู้ แม่ของเขาคงเสียใจถ้ารู้ว่าลูกชายตนเองไม่ปกป้องคนอ่อนแอ แต่สมองก็เถียงจิตสำนึกกร๊วๆ ว่านี่ไม่ใช่เมืองไทย เขาไม่ได้อยากมาเสี่ยงตายในต่างแดน

“ช่วยด้วย!!! ช่วยฉันด้วย!”

เสียงร้องขอความช่วยเหลือภาษาไทยชัดเจน และก่อนจะคิดให้

ที่ถ้วนสหกรณ์ก็ทำตามที่แม่เคยสอน วิ่งเข้าไปช่วยเธอ

ทุกอย่างเป็นไปตามสัญญาตัญญูล้วนๆ สหกรณ์พุ่งเข้าไปในซอยมืดๆ กระแทกตัวชายผิวหมึกชนเข้ากับชายผิวขาวที่กำลังดึงไหลผู้หญิงไทย แล้วก็คว้าข้อมือเธอลากออกจากซอยวิ่งไปให้ไกลคนร้าย ด้วยความกังวลว่าพวกมันจะตามมาทัน เขาจึงวิ่งโดยไม่ดูทิศทาง วิ่งจนเหนื่อยหอบค่อยหันมามองดูเธอ

ภายใต้แสงไฟพร่ามัวและม่านฝนบดบังทัศนวิสัย สหกรณ์เห็นผู้หญิงร่างเล็กที่ทำให้เขานึกถึงคำว่าบอบบางอ่อนแอ ผมยวาลุดลุดจากมวยเคลือบแก้วบ่งบอกน้อยๆ ทำให้เธอดูเหมือนเด็กมัธยมศึกษา แต่การแต่งตัวด้วยชุดกระโปรงมินิสเกิร์ตหนังสีดำกับแจ็กเก็ตชวนให้คิดถึงคำว่าเด็กแก่แดด ดวงตากลมโตรับกับปากนิคจูมุกหน้อยดูน่าสงสาร เวลาเธอกะพริบตาปริบๆ ไล่น้ำฝนที่ทำทั้งคู่เปียกปอน สภาพของเธอไม่ต่างจากลูกแมวโดนทิ้งข้างทางวันฝนตก เขาไม่แน่ใจว่าเธออายุเกินยี่สิบปีหรือไม่ แต่การเดินทางคนเดียวในต่างแดนยามค่ำคืนก็ไม่ใช่เรื่องของผู้หญิงบรรลุนิติภาวะควรทำอยู่ดี ในฐานะคนไทยด้วยกันเขาจึงเตือนด้วยความหวังดี

“ที่หลังอย่าลืมพกสมองก่อนออกจากบ้านนะครีบ” สหกรณ์รู้ว่าตนปากร้ายหยาบคาย แต่ใครใช้ให้ย่ายลูกแมวน้อยมาเดินท่อมๆ ล่อหมาไฮยีนาในต่างแดนจนเดือดร้อนถึงเขากัน

“อะ...ฉัน...”

เห็นได้ชัดว่าเธอตกใจหลายเรื่องนับจากคนโหดข้างทางมาจนถึงคนปากร้ายอย่างเขา สหกรณ์ไม่ถือสาถ้าเธอจะเถียง เขาพร้อมจะยืนเถียงกับเธอจนกว่าจะหาทางย้อนกลับไปป้ายรถประจำทาง แต่จมูกของเขาไม่เอื้อ จามออกมาเสียงดัง

หลายวันมานี้สหกรณ์วิ่งรุ่นเรื่องหาทุนจนแทบไม่มีเวลาพักผ่อน ประกอบกับอากาศเปลี่ยนแปลงทำให้เขามีอาการหวัด เมื่อรวมกับ

ตากฝนจนเปียกชุ่มจึงจามติดกันสองครั้งจนเขากับคนตรงหน้าล้มไป
เลยว่กำลังจะเถียงกันเรื่องอะไร

“คุณไม่สบายหรือคะ”

ขณะที่เขาล้วงกระเป๋าหาของมาซับน้ำมูกที่ทำท่าจะไหล ก็มีมือ
ขาวผ่องข้างหนึ่งยื่นซองทิชชูขนาดพกพามาให้

สหกรณ์รีบดึงมาหนึ่งแผ่นเพื่อซับจมูกก่อนจะทำตัวเองขายหน้า
แล้วก็รู้สึกได้ว่ามีบางอย่างแตะโดนหน้าผากของเขา นำพาความอบอุ่น
จากจุดนั้นไปยังจุดที่แข็งกระด้างได้แผ่นอกด้านซ้าย เขาก็มองดูหญิง
สาวแปลกหน้ากำลังตั้งอกตั้งใจเช็ดน้ำฝนที่เปียกหน้าเขาอยู่ ชายหนุ่ม
อยากจะแหวะเธอว่าฝนตกแบบนี้เช็ดไปก็ไม่มีประโยชน์ แต่เห็นสีหน้า
คร่ำครวญของเธอแล้วก็พูดไม่ออก เพราะด้วยนิสัยชอบผลัดใส่คนให้
ออกห่างจากตัวเองจึงอยากจะหาใครเข้าใกล้แสดงความห่วงใยเช่นนี้

สัมผัสของอะจะนุ่มนวลหลายกำแพงที่ไม่เคยมีใครทำพัง นับจาก
สูญเสียแม่ สหกรณ์ไม่เคยปล่อยให้ใครเข้าใกล้เขาขนาดนี้มาก่อน แต่
เพราะความเป็นห่วงที่ฉายชัดในดวงตาเธอ เขาเลยปล่อยให้เธอเช็ด
ใบหน้าเปียกฝนของเขาไปสักพัก พอเธอรู้ตัวว่าไร้ประโยชน์ก็ยัง
พยายามแข่งด้วยมือมาทันทันให้เขาอีก

“ขอบคุณ” คำพูดหลุดออกจากปากแล้วเขาก็รู้สึกเขินโดยไม่
ทราบสาเหตุ ได้แต่ขยับหลบความปรารถนาดีของเธอ เปลี่ยนไปพูด
เรื่องสำคัญแทน

“ผมชื่อสหกรณ์ คุณเรียกผมว่าสตาจก็ได้อีก คุณพักที่ไหน เดี่ยว
ผมไปส่ง”

เพราะหลายวันมานี้คุยแต่เรื่องธุรกิจ เขาเลยบอกชื่อจริงออกไป
ก่อนชื่อเล่น แล้วก็เห็นเธอเอียงคอมองเขาด้วยความสงสัย สหกรณ์
กำลังจะเอ่ยปากบอกว่าเขาไม่ได้มีเจตนาอื่นใดในการพาเธอไปส่งที่พิก
นอกเหนือจากความห่วงใยฉันเพื่อนร่วมชาติ เธอก็กะพริบตาปริบๆ

แล้วส่งยิ้มให้

ตอนเธอเอียงคอช่างเหมือนแมวน้อย แต่พอเธอยิ้มเขาก็ลืมความคิดที่เคยมองว่าเธอเป็นเด็กออกไป เพราะตรงหน้าเขาคือหญิงสาวคนหนึ่งที่ยิ้มแล้วทำให้เขาเกือบลืมหายใจ ไม่ใช่เพราะเธอสวย แต่รอยยิ้มของเธอทำให้โลกที่มืดๆ รอบกายสว่างไสวขึ้น

“ฉันชื่อกิ๊กค่ะ กิ๊ก กังสดาล”

กิ๊ก กังสดาล ต้นเหตุความทรงจำเลวร้ายของสหกรณ์ สาเหตุที่เปลี่ยนชายหนุ่มขี้เล่นที่ชอบพูดหยอกล้อเป็นประชดประชันคนที่ทำให้เขาเสียใจจนวันนี้

ถ้าวันนั้นเขาไม่เลือกเดินไปขึ้นรถประจำทาง

ถ้าวันนั้นเขาไม่เปลี่ยนใจพุ่งเข้าไปช่วยเธอ

หรือถ้าวันนั้นเขาไม่จามออกมาแสดงอาการป่วย เขากับเธอก็คงไม่เกี่ยวข้องกันเลยตลอดชีวิต

แต่น่าเสียดาย สิ่งที่แพงที่สุดในโลกคือ ‘ถ้า’ ซึ่งไม่มีวันเกิดขึ้นจริง เพราะไม่มีมนุษย์คนไหนย้อนเวลากลับไปแก้ไขเรื่องในอดีตได้ สหกรณ์คิดอย่างเคืองชุน ก่อนจะนึกได้ว่าเขากับกังสดาลไม่เกี่ยวข้องกันแล้ว เพราะวันนี้เธอแสดงให้เห็นชัดว่าทั้งคู่เป็นเพียงคนแปลกหน้าต่อกัน

เธอกลับมาเป็นลิ้มเขา ข้อนานี้ถูกจดลงบัญชีความผิดยาวเหยียด ซึ่งสหกรณ์จดเอาไว้ในสมองให้กังสดาลตลอดหลายปีที่ผ่านมา ถ้าเขาใช้กระดาษจดคาดว่าคงเย็บเล่มรวมกันได้ประมาณยี่สิบเล่ม ชายหนุ่มไม่เข้าใจว่าผู้หญิงที่บอกลึกเขาอย่างอาจหาญ...อันที่จริงก็ไม่อาจหาญเท่าไร เพราะเธอส่งอีเมลมาขอเลิก แต่เมื่อเขาพยายามติดต่อ เธอก็วิธีโอคอลลมาพูดอย่างชัดเจน

“ถ้าอยากได้ตัวลูกของคุณ ก็อย่าขัดขวางอาชีพนักแสดงของฉัน”

คนที่กล้าแสดงความเห็นแก่ตัวทอดทิ้งหน้าที่ความเป็นแม่ ทำไมต้องเสแสร้งไม่ยอมเผชิญหน้ากับความจริงด้วย หรือข้ออ้างในวันนั้นของเธอไม่ประสบความสำเร็จดังหวัง

‘คุณมีความฝันของคุณ ฉันก็มีความฝันของฉันเหมือนกัน’

‘ก็ความฝันจะเป็นนักแสดงของคุณมันจบแล้ว ยังจะมาเสแสร้งอะไรอีก’

สหกรณ์นับหนึ่งถึงร้อยในใจแบบเดินหน้าและย้อนหลังสองรอบกว่าจะสงบใจลงได้ เช่นเดียวกับก่อนหน้านี้ที่เขานั่งนิ่งอยู่ครึ่งค่อนชั่วโมงก่อนจะให้เลขาฯ พาถึงสตูดิโอเข้ามาพบ เขาคิดว่าตัวเองใจเย็นพอที่จะสนทนากับเธออย่างผู้ที่เจริญแล้ว แต่ความจริงไม่เลย!

ทันทีที่เห็นใบหน้าเล็กกลมมนเท่าฝ่ามือของเธอ ดวงตากลมโตสีดำของเธอ แก้มกลมนุ่มนวลน่าหยิกของเธอ ผมหนานุ่มมือของเธอ ผิวขาวใสของเธอ รูปร่างเล็กบอบบางทว่าสมส่วนสัดส่วนดีของเธอ รอยยิ้มหวานๆ ของเธอ เขาก็อยากจะทำเธอแล้ว

เหมือนย้อนกลับไปยังวันนั้นที่สหกรณ์เจอแก๊งสตูดิโอครั้งแรก และวันสุดท้ายที่เธอบอกลา วันแรกเธอรอบมวยผมแต่ปล่อยให้เคลียแก้ม วันสุดท้ายเธอปล่อยให้ผมยาวปรกหลังเหมือนในวันนี้ เป็นการรีเพลย์ภาพทุกภาพที่เขาเคยมีเธอในสายตา ตลอดมาสหกรณ์พยายามทำทุกอย่างที่ทำให้ระลึกถึงแก๊งสตูดิโอ ขณะเดียวกันก็พยายามสอดส่องสายตาค้นหาทุกอย่างที่เกี่ยวกับเธอ

เธอเป็นคนบอกชอบเขาก่อน และเป็นคนมูฟออนเช่นกัน มีแค่เขาที่ติดอยู่ตรงนี้

สหกรณ์หยิบเรซุเม่ในแฟ้มออกมา ถูกลิงตาใส่รูปถ่ายขนาดหนึ่งนิ้วของแก๊งสตูดิโอ พยายามหาคำตอบว่าเธอนี้ทำอะไรถึงมาสมัครงานที่นี่ แต่ยากจะคาดเดาคำคิดของเธอ จึงพาลโมโหจับกระดาษฟาดๆ ลงบนโต๊ะ จนผลออกไปโดนกรอบรูปที่วางอยู่บนนั้น ในภาพเป็นเด็กชายวัย

ห้าขวบตัวเล็กคนหนึ่ง ไม่แค่ว่าคุณนุ่มเหมือนคนในเรซุเม่ ยังถ่ายทอด
มาทั้งโครงหน้ากลมและรอยยิ้มหวานปานน้ำผึ้งมาด้วย

“คุณจะลืมนผมไปก็เรื่องของคุณ แต่คุณจะไม่ลืมลูกไม่ได้”

ในฐานะคนที่เชื่อว่าการบริหารร่างกายที่ดีที่สุดคือการ
ขยับนิ้วบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือเล่นโซเชียลฯ กังสดาลวิ่งเร็วที่สุดก็
วันนี้เอง แต่พอวิ่งกลับขึ้นรถแล้วพุ่งออกจากบริษัททงทรีพี เธอค่อย
นึกเรื่องสำคัญออก

เธอลืมนถามว่าทำไมเขาถึงพูดกับเธออย่างนี้

กังสดาลเอาหัวโขกพวงมาลัยรถสองที ให้อาลัยให้แก่ความ
หุนหันพลันแล่นของตน ก่อนจะหันไปมองนอกรถที่ฝนเริ่มโปรยปราย
บรรดาผู้คนวิ่งวุ่นหลบฝนหรือไม่ก็เดินช้าๆ ภายใต้ร่ม มองจากมุมนี้เธอ
ไม่รู้ว่าใครเป็นใคร ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะทำอย่างไรต่อไป คนเราหลงลืมน
ตัวเองในเมืองใหญ่ได้อย่างง่ายดาย ไม่ใช่เพราะอาณาเขตกว้างใหญ่
แต่เป็นเพราะความแว้งว้างในหัวใจเราเอง

แม้จะเป็นคนมองโลกในแง่บวก นั่นก็คือพยายามมองโลกในแง่
ดี แม้ไม่มีอะไรชวนให้มอง แต่พอกังสดาลมองผ่านกระจกรถเห็นผู้คน
สับสนวุ่นวายภายนอก แล้วเอามาเปรียบเทียบกับความสับสนวุ่นวาย
ใจของตนก็ยังคงทอดถอนใจ ผู้คนเต็มไปหมดเหมือนมดที่ยุ่งกับ
ภารกิจ ส่วนเธอเป็นมดไร้งานที่ไม่รู้ทางกลับรังด้วยซ้ำ ได้แต่วิ่งไป
เรื่อย ๆ รอคนที่ไม่ว่าใครมาบอกว่าเธอควรทำอะไรต่อไป

หญิงสาวกดเบอร์โทร. คู่คนเคย แล้วรอจนตัดสัญญาณเข้าสู่การ
ฝากข้อความเสียงที่คุ้นชิน เพื่อพูดประโยคเดิมๆ “แม่สบายดีหรือเปล่า
คะ อย่าลืมนโทร. หากก็ด้วยนะคะ”

หลายเดือนแล้วที่เธอโทร. หาเบอร์ที่ไม่มีคนรับสาย แล้วก็ส่ง
ข้อความเสียงเข้าแชตที่ไม่มีคนเปิดฟัง กังสดาลไม่รู้ว่าบุษบาแม่ของ

เธออยู่ไหน แต่ตอนนี้เธออยากได้ยินเสียงและอยากได้คำตอบหลายๆ เรื่อง น่าเสียดายที่ไม่ว่าจะพยายามติดต่อเท่าไร พยายามตามหาอย่างไรก็ไม่เจอ

เธอคือมดหลงรัง นักซุกตัวในมุมอันไม่คุ้นชิน จดหมายที่ไม่มีวันส่งถึงผู้รับ บนโลกกว้างใหญ่ที่ไม่มีใครตามหาเธอ ไม่มีใครเห็นความสำคัญของเธอ แต่ทันใดกึ่งสดลก็คิดว่ามีคนกำลังมอบตำแหน่งงานให้แก่เธอ

‘ในเมื่อคุณเลิกทำอาชีพนักแสดงที่ฝืนแล้ว ก็กลับมาทำหน้าที่แม่ซะที’

‘เอ่อ...คุณถามฉันหรือคะ’

เป็นปฏิกริยาตอบสนองแรกของกึ่งสดล หลังจากสหกรณ์ตั้งคำถามว่าเธอพร้อมจะอำลาวงการมารับบทแม่หรือยัง เธอห้ามปากตัวเองได้ แต่ห้ามตาที่กวาดมองรอบห้องทำงานของเขาเพื่อหาบุคคลที่สามไม่ได้ ก่อนจะตระหนักได้ว่าทั้งสองอยู่ตามลำพังในห้องปิดตายเหมาะกับการก่ออาชญากรรมประเภทข่มขืนแล้วฆ่าถ้าวัดจากความมั่นใจในความสวยของเธอ หรือฆ่าโดยไม่ข่มขืนถ้าวัดจากสายตาดูๆของเขา หลังจากคำนวณความเป็นไปได้ว่าอย่างหลังสูงกว่าอย่างแรก เธอก็ขอตัวอย่างนุ่มนวลแล้วเผ่นหนีโดยไว พอเข้ามาอยู่ในรถตามลำพังค่อยคิดครองข้อมูล ซึ่งไม่สะดวกเท่าไรเพราะเธอไม่ได้มีข้อมูลอะไรเกี่ยวกับสหกรณ์สักนิด

กึ่งสดลนึกไม่ออกว่าเธอเคยเจอหน้าสหกรณ์ตั้งแต่เมื่อไร อย่างไรก็ตามแต่ฝากลูกเอาไว้กับเขาเลย และด้วยความโสดสนิทไร้คนรู้ใจของเธอ ยิ่งเป็นไปไม่ได้ว่าเธอจะมีฐานะแม่ ปัญหาคือเธอหนีเขาได้ แต่หนีสมองตัวเองไม่พ้น

เขาจำคนผิด เขามีอาการทางจิต หรือมิติเวลาของเขาบิดเบือน เธอเปรียบเทียบตัวเลือกทั้งสามแล้วพบว่าไม่มีข้อไหนเข้าท่า จึงเลือก

ข้อสี่ มีบางอย่างที่เธอไม่รู้ และเมื่อไม่รู้จึงถามพ่อปู่เกิด

หญิงสาวอาศัยจังหวะรถติดใช้โทรศัพท์ค้นหาข้อมูล สหกรณ์
จันทrophy เป็นชื่อที่กังสดาลได้มาจากการเช็คข้อมูลบริษัทของเขา แต่
พอเข้ากูเกิล มันก็บอกได้แค่ว่าเขาเป็นประธานกรรมการบริษัทอะไร
ซึ่งก็คือบริษัทที่เธอเพิ่งจะวิ่งหนีออกมาไม่นานนั้นแหละ บอกก็เหมือนไม่บอก
ฟังก็เกิดไม่ได้ เธอจึงหันไปฟังเส้นสาย หรือกรูปลินนั้นนั่นเอง

4

เด็กขาดแม่

กิ๊ก : รู้จักคนชื่อสหกรณ์ไหม

โยนหินลงทะเลเป็นเช่นนี้เอง กังสดาลค้นพบมานานแล้วว่าในกรุปเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยเธอเหมือนไร้ตัวตน อาจเพราะเธอเป็นหนึ่งในคนเดียวที่เรียนไม่จบ หรืออาจเพราะเธอหายหน้าไปพักใหญ่เนื่องจากเฟซบุ๊ก ไลน์ และอีเมลของเธอสูญหายติดต่อใครไม่ได้ รวมไปถึงข่าวฉาวมาแล้วซับซ้อนคนแถมยังทะเลาะวิวาทที่เพิ่งเกิดไม่นาน ทุกคนจึงพากันทำเป็นไม่รู้จักรเธอเพื่อกันไม่ให้ตัวเองติดร่างแหไปด้วย แต่อย่างน้อยก็ควรส่งสติ๊กเกอร์ไลน์ว่าอ่านแล้วมาให้เธอบ้าง หญิงสาวคันมืออยากพิมพ์ข้อความทวงประสาทลงไป ตอนมีคนตอบกลับมา

น้ำหวาน : ชื่อคูนๆ นะ ไปเจอเขามาหรือ

อย่างน้อยก็มีหนึ่งคนสนใจจะตอบเธอ กังสดาลเกือบยิ้มถ้าไม่เห็นรูปโพไฟล์ใบหน้าแสบแสบของวาสนี หรือน้ำหวาน ซึ่งเป็นทั้งเพื่อนร่วมชั้นสมัยมัธยมปลาย เพื่อนร่วมคณะนิเทศศาสตร์ และเพื่อนร่วมวงการบันเทิง แถมยังเคยอยู่แควดวงสังคมเดียวกัน ต่างแค่เธอเป็นนางร้ายกึ่งตัวประกอบดาวดับ ส่วนอีกคนเป็นนางเอกชื่อดังดาวเด่น แต่ประเด็นสำคัญคือคนคนนี้เป็นอดีตเพื่อนสนิทที่เธอเพิ่งจับได้ไม่นาน ว่าชอบแทงข้างหลัง ด้วยการให้ผู้จัดการส่วนตัวเอาเรื่องแยๆ ของ

บ้านเธอไปบอกคนในวงการ หน้าซำยังเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้เธอกลายเป็นหมาหัวเน่าในกลุ่มเพื่อนๆ แต่ในเมื่อไม่มีหลักฐาน กังสดาลก็ต้องกัดฟันทำเป็นไม่รู้ต่อไป

กีกี้ : เจอวันนี้ เขารู้จักฉัน แต่ฉันจำไม่ได้

น้ำหวาน : จำคนผิดหรือเปล่า

วาสิณีตอบมาแค่ห้าคำแต่ทำไมกังสดาลถึงรู้สึกแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก ลางสังหรณ์ของสัตว์โลกบอกว่างูพิษตัวนี้กำลังแลบลิ้นสองแฉกใส่เธออยู่ หญิงสาวเอามือลูบคางพิจารณาประโยคสั้นๆ ตรงหน้า ขณะที่ใครครวญว่าจะทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้หรือจี้ถามดี อีกฝ่ายก็แชตไลน์ส่วนตัวมาหา

น้ำหวาน : ไปเจอเขาที่ไหน

น้ำหวาน : เขาพูดอะไรบ้าง

น้ำหวาน : เธอจะเจอเขาอีกหรือเปล่า

หลังจากรื้อถามแล้วไม่ได้คำตอบ วาสิณีก็โทร. ผ่านไลน์มาหาทันที กังสดาลไม่แน่ใจว่าตัวเองจะเล่นละครเก่งเท่าอีกฝ่ายหรือเปล่า เลยตัดสายทิ้ง แล้วพิมพ์ตอบด้วยระบบออกเสียงแล้วแปลงเป็นตัวอักษรเนื่องจากการจราจรเริ่มเคลื่อนไปข้างหน้า

กีกี้ : ถามอะไรเยอะเยอะ ฉันจำเป็นต้องตอบไหม (มีมแมวน้อยไม่พอใจ.jpg)

ถ้าไม่เจอกันซึ่งหน้า สกิลกวนประสาทผ่านตัวอักษรของกังสดาลเกินร้อย โดยเฉพาะเมื่อเจอคนที่หลอกถามแต่ยังทำเป็นวางอำนาจใส่เธอ จากประโยคแรกที่ว่าคูนๆ จากวาสิณี กังสดาลแน่ใจว่าอีกฝ่ายรู้จักสहरณ แต่แสร้งทำเป็นไม่รู้ แล้วทำไมเธอต้องชื้อบ้อตอบคำถามตามตรงด้วย

น้ำหวาน : ไม่อยากตอบก็ไม่ต้องมาทวน

กีกี้ : (มีมแมวน้อยมองเหยียด.jpg)

กังสดาลแทบจะมองเห็นใบหน้าโกรธเคืองของวาสิณีผ่านหน้าจอ แต่จากคำถามจริงๆ ก่อนหน้านี้นั้นเธอแน่ใจว่าต่อไปให้กดดันอีกฝ่ายก็จะต้องเซตมาถามอีก ทั้งระยะเวลาพอสมควรกังสดาลก็ได้รับอีกหลายข้อความจากวาสิณีซึ่งถามอ้อมๆ ถึงสหกรณ์และการเจอกันของทั้งสองไม่หยุด

กี้กี้ : บังเอิญเจอ

น้ำหวาน : แล้วไปเจอกันได้ไง

กี้กี้ : ในห้าง

กังสดาลไม่ลังเลที่จะโกหกผ่านตัวอักษร แล้วมองหน้าจอลื่นไหลไปอย่างรวดเร็วเพราะการรื้อคำถามของวาสิณี ซึ่งเป็นคำถามซ้ำๆ อยากรู้ว่าเธอกับสหกรณ์คุยอะไรกันบ้าง ทำยสุดถึงขั้นส่งข้อความเสียงมาตะคอกผ่านหน้าจอ

“เล่ามาให้ฟังหน่อยไม่ได้หรือไงว่าไปเจอกันที่ไหนยังไง ทำไมต้องให้ถามทีละอย่าง”

น้ำเสียงวาสิณีวางอำนาจมาก กังสดาลเลยใช้ความเงียบปล่อยให้อีกฝ่ายหงุดหงิดต่อไป แต่ก็ต้องทนกับข้อความที่ส่งมาหาไม่ได้หยุด ขับผ่านไปอีกสองไฟแดงก็ยังคงเป็นคำถามแนวเดิม เมื่อไม่นานจะได้ข้อมูลอะไรใหม่ๆ เธอก็ตอบรวดเดียวเพื่อตัดบท

กี้กี้ : เขาแค่ทัก ฉันจำเขาไม่ได้ เขาทำทำไมพอใจ แล้วบอกว่าเราคงไม่เจอกันแล้ว

มีสัญลักษณ์แสดงว่าวาสิณีอ่านข้อความแล้ว แต่เมื่อกังสดาลพิมพ์ว่าสหกรณ์บอกว่าจะไม่เจอกันอีก ก็เหมือนอดีตเพื่อนจะหมดเรื่องคุย

หรือว่าทั้งคู่จะรู้จักกัน นึกถึงเรื่องนี้กังสดาลก็คาดเดาความเป็นไปได้ถึงแผนการสมคบคิดอันร้ายกาจ โดยมีวาสิณีกับสหกรณ์ร่วมมือกัน จึงเปิดเข้าหน้าเฟซบุ๊กผ่านโทรศัพท์มือถือค้นหาเฟซบุ๊กใหม่ของเพื่อน

รักหักเหลี่ยมโหด แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไรอุปสรรคก็มาเยือน
ปัง!

มีเหตุผลที่ดีที่เดียวสำหรับการบังคับใช้กฎหมายห้ามใช้โทรศัพท์
มือถือขณะขับรถ กังสดาลมองกระโปรงรถปีเอ็มดับเบิลยูของตนกำลัง
จวบทำยรถแท็กซี่แล้วไม่ต้องฟังสัญญาณวิทยุก็รู้ว่าเรื่องนี้จบไม่สวย
เหมือนหน้าของเธอแน่ แต่ก็ยังพยายามบ่นหน้ายิ้มสวยแล้วลงจากรถ
เพราะนาฬิกาปลุกหน้ารถคงช่วยอะไรไม่ได้ ยกเว้นบอกต่อชาวโลกว่า
เธอไม่สนใจขับรถให้ถูกต้องตามกฎหมาย

ด้วยสภาพจราจรติดขัด การชนแทบไม่ต่างจากการกระทบ
กระแทก กระทั่งแอร์เบ็กรถเธอยังชี้เก็ยทำงาน ส่วนกันชนรถแท็กซี่
ผ่านประสบการณ์โศกโชนดูไม่ออกว่าแผลใหม่หรือแผลเก่า แต่ชาย
คนขับที่มีประสบการณ์ด้านนี้ไม่ต่างจากรถของตนซึ่งโวยวายเอาเรื่อง

“ขับรถประสาอะไร! อ้าว...นี่มันก็ที่ที่เมาแล้วขับวันก่อนไม่ใช่
เหวอ มาชนผมอีกได้ไง” คนขับแท็กซี่เตรียมด่ามาแต่ไกล พอเห็นหน้า
คู่กรณีชัดๆ ก็เสียงดังประจัน

สิ่งที่แม่สอนมาตลอดชีวิตกระตุ้นให้แผ่นหลังของกังสดาล
เหยียดตรง แม่บอกเสมอว่าอย่าอมรับความชอบที่ไม่ได้ทำอย่างหน้าไม่
อายได้ แต่อย่าอมรับความผิดที่ตนไม่ได้ก่อ หรือก่อจริงก็ให้หน้าด้าน
หงายการู้เท่าไม่ถึงการณ์ไว้ก่อน ต่อให้ใครบอกว่าเธอหยิ่ง ก็อย่าให้
ใครมาสมเพศเวทนา

“ชนเมื่อเดือนก่อน แล้วก็ไม่ได้มาค่ะ”

กังสดาลแก้ต่างให้ตนเองพร้อมกับเตรียมจะอธิบาย นำเสียดาย
ที่ความไวของการพูดเธอยังไม่เร็วเท่าบรรดาล็องจากโทรศัพท์มือถือ
และคำวิจารณ์จากรถที่ติดอยู่ข้างๆ ไม่ต้องรอนานก็มีคนจำเธอได้ ถ้า
เป็นเมื่อครึ่งเดือนก่อนเธอคงปลื้มใจ แต่ตอนนี้เธอสุดจะเศร้าใจ

“ดาราที่เมาแล้วขับไป!”

“ยังไม่โดนยึดใบขับขี้อีกเหรอ”

“ว้ายๆ จะตบลงคนขับแท็กซี่แล้ว!”

“ร้ายจริงๆ เลย”

นาที่นี้กังสดาลไม่รู้ว่าจะหนี ควรยิ้ม หรือควรทำอะไร แต่ที่แน่ๆ ไม่ต้องรอให้ถึงพรุ่งนี้ คลิปลูกสาวอดีตนางร้ายขับรถป่วนจิตจะต้องว่อนเน็ต เธอคิดแฮชแท็กได้เลย #กิ๊กตบแท็กซี่ ต้องมา

#กิ๊กชิงนรก

สหกรณ์อยากถอนใจใส่โทรศัพท์มือถือกับพฤติกรรมดั่งดูปัญหาเข้าตัวของกังสดาล แถมเขายังต้องรู้เรื่องเธอผ่านข่าววามเสมอ แต่เขาต้องอดกลั้นเอาไว้ เพราะเกรงว่าคุณครูตรงหน้าจะคิดว่าเขาถอนใจเพราะการรายงานพฤติกรรมเด็กของเธอ

สหกรณ์รู้ว่ามันเสียมารยาทที่เล่นโทรศัพท์ที่ไปสนทนาไป แต่ถ้าครูโรงเรียนอนุบาลจะทำให้เขาเสียเวลาเพราะควบคุมเด็กอายุห้าถึงหกขวบกลุ่มหนึ่งในห้องเรียนไม่ได้ เขาก็ไม่คิดว่าเป็นความผิดเขาเสียทีเดียว อย่างน้อยเขาก็แค่ผิดเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ที่ไม่อาจควบคุมเด็กห้าขวบคนเดียวในบ้านได้

“มันก็แค่เด็กๆ ทะเลาะกัน แต่ดอลลาร์บอกว่าควรให้ผู้ปกครองรับทราบค่ะ แล้วคุณปู่ของคุณดอลลาร์ก็บอกให้คุณพ่อมา”

ครูวัยยี่สิบกลางๆ ทำทางยังอ่อนต่อโลก สหกรณ์จึงอภัยที่เธอโดนเด็กห้าขวบหลอก

“รบกวนเวลาครูแม่เลยครับ ที่หลังส่งเป็นอีเมลไปก็ได้” สหกรณ์สาบานได้ว่าเขาจะตั้งใจอ่านแล้วค่อยตีกันสหรัฐ

“เด็กเล็กต้องการการเอาใจใส่จากพ่อแม่มากกว่าที่คิดนะคะ” คุณครูพยายามพูดด้วยเหตุผลกับสหกรณ์

เขารู้ว่าครูพูดถูกจึงไม่ได้แย้ง แต่คนที่นั่งข้างๆ เขาไม่เห็นด้วย

“พ่อไม่มีเวลาครับ แล้วแม่ก็ไม่มาหาผมซะที” สหรัฐไม่ลังเลที่จะเผยปัญหาในครอบครัวให้คนนอกมาร่วมรับรู้ ตามด้วยจุดประเด็นความน่าสงสาร “ไม่มีใครดูแลผมเลยครับ ผมคิดถึงแม่”

สหกรณ์ก้มหน้า ถลึงตาเตือนลูกชายไม่ให้ตั้งตารามา ส่วนสหรัฐเงยหน้ามองพ่อแล้วดวงตากลมโตก็สั้นไหวน้อยๆ ดูน่าเวทนาจนครุทนมองไม่ได้

“น้องดอลลาร์ยังเล็กนะคะ เขาไม่เข้าใจปัญหาของผู้ใหญ่หรอกคะ”

“เขาฉลาดกว่าที่คุณครูก็คิดครับ” นี่ไม่ใช่การโต้แย้ง แต่เป็นการบอกความจริง ทว่าสหกรณ์มองออกว่าครุไม่เชื่อ

“เด็กยังงี้ก็คือเด็กคะ ที่เขาทะเลาะกับเพื่อนๆ ก็เพราะอยากให้พ่อแม่สนใจ ถ้ายังงี้คุณพ่อลองคุยกับคุณแม่เรื่องช่วยกันดูแลลูกดีไหมคะ ถึงเล็กกันแล้วก็หันหน้ามาคุยกันได้”

ครุเข้าใจว่านี่เป็นปัญหาพ่อแม่หย่าร้าง แม่ไม่อยู่บ้าน พ่อเอาแต่ทำงาน ซึ่งนั่นถูกแค่ครั้งเดียว ที่สำคัญเด็กน้อยคนนี้ได้ไม่ทำอะไรเรียกร้องความสนใจ แต่เพื่อกดดันพ่อให้ไปพาแม่กลับมา ให้ไว!

เด็กน้อยน่าสงสารในสายตาครุก็ก้มหน้า แต่สหกรณ์เปลี่ยนหน้าจอมือถือเป็นกล้องแล้วลดลงไปส่องดูพบว่าสหรัฐกำลังแอบยิ้มตามคาด พอถูกเปิดโปงว่าก่อการจลาจลในโรงเรียนเพื่อเรียกร้องให้พ่อยอมทำตามใจตัวเอง เจ้าตัวร้ายก็ยังไม่สะทกสะท้าน กล้าเลิกคว่ำใส่พ่อผ่านหน้าจอโทรศัพท์ แล้วเปลี่ยนสีหน้าฉับพลันเหมือนกิ่งก่าเปลี่ยนสีเงยมองครุอ่อนวอนเสียงนุ่ม

“ผมขอโทษครับ ผมไม่อยากจะทะเลาะกับเพื่อนนะครับ แต่เขาหาว่าผมโกหก แล้วก็บอกว่าแม่ของผมเป็นคนไม่ดี”

น้ำเสียงที่ควบคุมให้เครือ้อยๆ บีบหัวใจครุจนต้องคาดคั้นผู้ปกครองอีกรอบ แถมยังละเลยการลงโทษเจ้าเด็กแสบที่แอบถีบ

นักเรียนรุ่นพี่ระหว่างทะเลาะวิวาท

“ผมจะคุยกับแม่ของดอลลารี่อีกทีครับ”

สหกรณ์ตัดบทการอบรมของครูเรื่องการดูแลเด็ก แล้วก็ลากเจ้าเด็กแสนรอกออกไป และคราวหน้าเมื่อเขาเจอกังสดาล เขาจะเอาคำพูดครูที่ว่าพ่อแม่ควรดูแลลูกโยนใส่เธอบ้าง

“พ่ออึมเหมือนตัวโกงเลยครับ” สหรัฐเอ่ยแทรกจนคนคิดแผนการใหญ่ชะงัก

“ลูกจะไม่ได้ดูละครอีกจนกว่าจะมีสิทธิ์เลือกตั้ง”

“มองอีกที พ่อหล่อกว่าพระเอกละครอีกครับ” สหรัฐทำตาแป๋วมองสหกรณ์แล้วอดอ้อน ทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้ดูละคร

ชายหนุ่มเค้นเสียงหัวเราะใส่ตัวเองที่มักจะถูกหลอกเพราะลูกไม้แบบนี้ แบบเดียวกับที่กังสดาลเคยใช้กับเขา จนเขาเผลอตกหลุมรักเธอเมื่อเจ็ดปีก่อน

5

เหตุการณ์เมื่อ 7 ปีก่อน

เจ็ดปีก่อน

กังสดาลพาผู้ชายเข้าห้องเป็นครั้งแรกในชีวิต ที่ได้ตูดก็คือห้องที่ว่าเป็นโรงแรมในต่างแดน และผู้ชายคนนั้นคือคนแปลกหน้าที่เธอเพิ่งจะเคยเจอ

“คุณเข้ามาอาบน้ำอุ่นก่อน เสื้อผ้าให้แม่บ้านของโรงแรมอบแห้ง แป็บเดียวก็ใช้ได้แล้วค่ะ”

กังสดาลไม่ใช่คนเจ้ากี้เจ้าการ แต่ตอนเธอช่วยสหกรณ์เซ็ดหน้าพบว่าหน้าผากที่ชุ่มน้ำฝนของเขาร้อนแทบลวก แล้วเธอจะให้ผู้มีพระคุณใส่ชุดเปียกๆ เดินทางกลับไปทั้งที่ป่วยหนักได้อย่างไร เห็นเขายืนอึกอ๊กไม่เข้ามาเสียที่เธอก็ถือวิสาสะจูงมือเขาเสียเลย เธอรู้สึกถึงแรงกระตุกขัดขืนนิดๆ จึงนึกได้ว่าเธอลากผู้ชายเข้าห้อง อดจะเขินอายไม่ได้ แต่คิดอีกทีวันนี้เขาก็จูงมือเธอวิ่งตั้งครึ่งค่อนชั่วโมง ถือว่าหายกันไป

“ผมกลับไปเปลี่ยนที่โรงแรมของผมดีกว่า”

“เปียกขนาดนี้เตี้ยก็ปอดบวมกินพอดี” เธอขัดคำพูดของเขาด้วยการผลักเข้าไปในห้องน้ำพร้อมกับสั่งการ “ถอดชุดส่งออกมาให้ฉันด้วยนะคะ”

“คุณเป็นผู้หญิง ผมเป็นผู้ชาย”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ ฉันไม่ทำอะไรคุณหรอก”

“เราคงจะคุยกันคนละคลื่นความถี่แล้วละ” เขายังพูดไม่จบประโยคเธอก็ตั้งประตูปิด แต่พอเขาเพิ่งจะถอดเสื้อสูทออกประตูก็ถูกคนเดิมตั้งเปิด

“รีบถอดเสื้อผ้า ส่งชุดมาเลยคะ” เห็นเขาทำท่าไม่เข้าใจเธอก็เอื้อมมือไปหากระดุมเสื้อเซิตเขา

“คุณอยากเห็นผมแก้ผ้ามากขนาดนั้นเลยหรอครับ” เขาแสร้งด้วยรอยยิ้มจนเธอก็อไป เพราะเพิ่งนึกได้ที่กำลังพยายามเปลื้องผ้าชายแปลกหน้าอยู่ รีบปิดประตูหนีแทบไม่ทัน

พอมีประตูกั้นระหว่างทั้งสอง กังสดาลก็เอามือกุมแก้มที่ร้อนผ่าวของตน ด้วยฐานะลูกสาวของนักแสดงที่มีชื่อเสียงพอตัว เธอคุ่นเคยกับคนในวงการ หายากที่จะเจอผู้ชายคนไหนทำให้เธอหวั่นไหว

หรือนี่คือทฤษฎีสะพานแขวน ว่ากันว่านักวิทยาศาสตร์ได้ทดสอบให้ผู้ชายไปจับผู้หญิงบนสะพานแขวนซึ่งแกว่งไปแกว่งมาชวนตื่นเต้น จากผลทดสอบมักจะประสบความสำเร็จมากกว่าไปยืนจับบนสะพานปูนที่มั่นคง แต่คิดอีกทีเขายังไม่ได้จับเธอเลย แคเป็นพลเมืองดีพาเธอหนีอันตราย เธอต่างหากที่พาเขาเข้าห้อง แล้วก็อย่างที่เธอบอก เธอไม่ทำอะไรเขาหรอก

กังสดาลคิดุ่นวายไม่ถึงนาทีด้วยซ้ำ ประตูห้องน้ำก็เปิดออกเผยให้เห็นสภกรรมที่ถอดแค่สูทตัวนอก เธอไม่ทันถามเขาก็ผลักเธอเข้าห้องน้ำแทน

“คุณอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนดีกว่า เดี่ยวจะไม่สบาย”

ทั้งที่เขาเป็นคนป่วย แต่กลับนึกถึงเธอก่อนตัวเอง ถ้าเมื่อครู่กังสดาลให้คะแนนนิยมสภกรรมเกือบเต็มร้อย ตอนนี้นั่นคงเกินร้อยไปไกล แต่อาการหัวใจหวั่นไหวของเธอสะดุดทันทีเพราะความตกใจจาก

เงาในกระจก ซึ่งสะท้อนภาพเธอเอง

“ผีบ้าตัวนี้คือใคร”

ผมเธอกระเซิง เครื่องสำอางเลอะเทอะไปหมด กังสดาลเห็นแล้ว
ผวา นึกไม่ออกเลยว่าสหรณณ์จะมองแล้วสยดสยองแคไหน เพื่อแก้ไข
สิ่งที่พลาดไปแล้ว เธอเลยตั้งอกตั้งใจอาบน้ำเปลี่ยนชุด หวังจะโผล่หน้า
ไปพบเขาใหม่ในรูปลักษณะที่น่ามองขึ้น

สหรณณ์ค้นพบความผิดพลาดหลังจากเสียสละให้กังสดาล
อาบน้ำก่อน เพราะบนตัวเขาไม่มีเสื้อผ้าชิ้นไหนไม่เปียกชุ่มเลย มอง
ซ้ายมองขวารอบห้องของเธอ นอกจากผ้าม่านก็มีเพียงของใช้ส่วนตัว
และเขาก็ไม่อาจหาญพอจะเปลือยแล้วไปนอนซุกผ้าม่านมในห้องหญิง
สาวแล้วโดนข้อหาโรครจิต

“ผมกลับก่อนนะครับ โรงแรมผมอยู่ไม่ไกล”

“ไม่เป็นไรคะ ฉันทอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแป็บเดียว”

ผ่านไปสิบนาที สหรณณ์ตัดสินใจกลับดีกว่ารอต่อ แล้วก็พบว่า
กระเป๋าสตางค์กับโทรศัพท์มือถือของเขาอยู่ในเสื้อสูทที่ถูกถอดทิ้งไว้
ในห้องน้ำ

“คุณช่วยส่งเสื้อสูทให้ผมที”

“แป็บเดียวค่ะ เดี่ยวฉันจะออกไปแล้ว”

ผ่านไปอีกยี่สิบนาที หรืออาจจะสามสิบนาที สหรณณ์เริ่มทน
ไม่ไหว

“คุณ! ผมจะตายอยู่แล้วนะ”

เขาปล่อยตัวนั่งยองๆ เพราะเริ่มมีนหิวจากอาการไข้ สาบานว่า
วันนี้จวบจนวันตาย เขาจะไม่ยอมให้ผู้หญิงคนไหนใช้ห้องน้ำก่อนเขา
อีก แต่มีแนวโน้มว่าเขาจะเป็นไข้ตายในวันนี้ถ้ายังไม่ถอดชุดเปียกๆ
บนตัวออก สหรณณ์กำลังไตร่ตรองว่าจะดึงผ้าม่านมาห่มดี หรือดึง

ผ้าคลุมเตียงมาใช้ก่อน กังสดาลก็เปิดประตูมาตรงจังหวัดพอดี

“ขอโทษทีนะคะ ฉันอาบน้ำ...” คงมีบางอย่างทำเธอชะงักกวาดตามองเขาแทน เขาเองก็ชะงักเผลอมองเธอโดยไม่สนมารยาท

กังสดาลดูตัวเล็กไปอีกในชุดคลุมอาบน้ำสีขาวนุ่มฟู ผมงของเธอเกือบอยู่ในผ้าเช็ดตัวผืนเล็ก เหมือนลูกแมวที่ถูกห่อด้วยผ้า สหกรณ์อยากจ๊ะจิ้มแก้มป่องๆ ของเธอสักที แต่อาการไข้ทำให้เขาคิดซ้ากว่าเธอ

“คุณรอฉันได้ผมแป๊บได้ไหมคะ”

สหกรณ์คิดว่าเขาน่าจะเป็นคนแรกที่ป่วยหนักเพราะรอเข้าห้องน้ำ อันที่จริงกังสดาลถามจบก็สังเกตเห็นใบหน้าแดงก่ำที่ไม่ใช่เพราะเขินอายหรือโมโหของสหกรณ์ เธอรีบขอโทษขอโพยผลึกเขาเข้าห้องน้ำอาบน้ำอุ่น เตรียมเสื้อคลุมตัวใหญ่ให้ระหว่างส่งชุดสูทของเขาไปซักอบแห้งด่วน แต่ถึงตอนนั้นเขาก็หมดสภาพไม่อาจลุกตัวเองกลับไปโรงแรมของตน

ถ้าไม่รู้จักตัวเองดีสหกรณ์ก็ไม่อยากเชื่อว่าจะทรุดหนักได้ไวขนาดนี้ อันที่จริงเขาร่างกายแข็งแรงมาก ต่อให้ทำงานหนักแค่ไหนก็ยังปลื้มตัวไปออกกำลังกายเพราะเชื่อว่าสุขภาพดีจะช่วยให้สมองทำงานดีตามไปด้วย ดังนั้นเขาจึงล้มป่วยไม่บ่อยนัก โดยเฉพาะอาการป่วยจากไข้หวัด ไม่นึกว่าจะมาเจ็บป่วยในต่างแดน อาการเดิมที่แค่ซื้อยาลดไข้บรรเทาหวัดแฉะละไม่ก็บาทก็หายกลายเป็นความยุ่งยาก และส่วนใหญ่เขาต้องให้เครดิตการปฐมพยาบาลโดยกังสดาล

“ฉันนึกว่าเอาผ้าโปะหน้าผากจะทำให้ลดไข้ไวขึ้น”

กังสดาลยื่นทำหน้าที่สักผิด ขณะสหกรณ์หาผ้าแห้งมาเช็ดหน้ากับผม ก่อนจะเปลี่ยนใจไปถอดเสื้อที่เปียกอีกรอบออกด้วย แล้วทั้งหมดก็เพราะผ้าโปะหน้าผากของเธอ

เจลแปะหน้าผากลดไข้ไม่น่าหายาก แต่กังสดาลผู้เชื่อในภาพจำ

จากละครไทยใช้ผ้าชุบน้ำแทน ซึ่งก็ไม่ได้ผิดอะไร ยกเว้นเธอไม่ได้ใช้ผ้าเช็ดหน้าหรือผ้าขนหนูเช็ดมือผืนเล็ก แต่เป็นผ้าขนหนูสำหรับเช็ดผมแล้วแรงบิดผ้าเธอก็ช่างน้อยเกินไป สหกรณ์กำลังนอนเพื่อฟื้นฟูร่างกายอยู่บนโซฟาถึงกับสะดุ้งโหยงเมื่อมีผ้าเปียกชุ่มโชกทับลงมาบนใบหน้า เปียกทั้งหน้าทั้งศีรษะลามไปเปียกตัวด้วย หากเธอไม่แสดงออกว่าหวังดี เขาคงคิดว่าเธอพยายามฆาตกรรม

“เอาเสื้อตัวใหม่ไหมคะ” เห็นสหกรณ์ออกมาพร้อมเสื้อคลุมอาบน้ำ กังสดาลก็นึกได้ว่านอกจากเสื้อเชิ้ตกับเสื้อสูท เขาไม่มีอย่างอื่นให้ผลัดเปลี่ยนแล้ว

“ไม่เป็นไรครับ แค่นี้เดียว” เขาห้ามก่อนเธอจะยกหูโทรศัพท์สั่งซื้อเสื้อตัวใหม่จากรูมเซอร์วิส

สหกรณ์นึกเสียใจแล้วที่ตอบรับคำเชิญของกังสดาลมานอนพักอยู่ในห้องของเธอ ถึงจะป่วย ถึงจะไม่สะดวกกลับโรงแรมของตนเพราะรถประจำทางหมด เขาก็ไม่ควรอยู่ใกล้คุณหนูผู้พร้อมทำให้เขาป่วยหนักมากขึ้น

“ขอโทษนะคะ”

พอได้ยินเสียงอ่อยเพราะความรู้สึกผิดของกังสดาล ความหงุดหงิดของสหกรณ์ก็ลดลง

“ไม่เป็นไรครับ อีกไม่นานก็เช้าแล้ว” โรงแรมหรูไม่มีนาฬิกาติดฝาผนัง เขาไม่ได้มองหาฬิกาข้อมือกับโทรศัพท์ของตน แต่ประเมินเวลาจากตอนมาถึงกับเวลาที่ไดเอนตัวลงนอนไปพักหนึ่ง

“แต่คุณควรใส่เสื้อผ้าอุ่นๆ รอแป็บนะคะ ฉันมีเสื้อยืดตัวใหญ่”

เขากำลังจะบอกเธอว่าอย่าลำบากเลย แต่เธอเผลอออกไปก่อนแล้ว สหกรณ์ต้องฝืนลืมตารอกังสดาลที่อุ่นวายเป็นเวลานานว่าเสื้อตัวไหนถึงจะเหมาะกับเขา เนื่องจากเสื้อผ้าที่เธอนำติดมาด้วยส่วนใหญ่จัดตามสีประจำวัน ซึ่งล้วนแต่สดใสแสบตาทั้งนั้น กว่าเธอจะกลับมา

พร้อมเสื้อยืดสีฟ้าสดลายนอกไม้ เขาก็เกือบจะหลับไปเพราะฤทธิ์ยา
แก้ไข้แล้ว

“ผมคุณขึ้นนี่คะ ต้องไปให้แห้งก่อนคะไม่อย่างนั้นจะปวดหัว”
แล้วเธอก็จัดแจงลากเขาเข้าไปในห้องน้ำในส่วนแห้งที่มีใครไปผมรอ
อยู่

“นั่งลงคะ ฉันไปผมแป็บเดียว”

สหกรณ์อยากอ้าปากบอกว่าเขาปวดหัวเพราะเธอมากกว่า แต่
พอเห็นสายตาอ่อนวอนอยากทำความดีชดใช้ความผิดเขาก็พูดไม่ออก
ยอมนั่งให้เธอไปผมให้

นิ้วมือที่ขอนไปตามแนวผมให้ความรู้สึกดีอย่างพูดไม่ถูก
สหกรณ์แผลอเอนศีรษะไปทางด้านหลังใกล้กึ่งสตาลมากขึ้น แล้วได้ยิน
เสียงเธอหัวเราะคิกคัก

“คุณชอบให้คนเล่นผมเหมือนฉันเลย”

เขาขี้เกียจว่าตนไม่ได้ชอบให้คนเล่นเส้นผม ทว่าชอบสัมผัสแผ่ว
เบาบนหนังศีรษะมากกว่าจึงได้แต่ส่งเสียง “อืม” ตอบรับออกไป

สหกรณ์ไม่รู้ว่านิ้วมือของผู้หญิงเป็นแบบนี้ทุกคนหรือเปล่า
เพราะเขามีเพียงสองคนให้เปรียบเทียบ นั่นก็คือแม่ของเขากับกึ่งสตาล
คนหลังให้ความรู้สึกนุ่มนิ่มเหมือนลูกแมว แต่ปลายนิ้วของเธอบน
ศีรษะของเขาคล่องแคล่วและให้น้ำหนักกำลังเหมาะ เขาเสพสัมผัสอัน
เปลิดเปลลนไปด้วยฟังเธอไปด้วย แล้วอยากทอดเวลานี้ไปให้ยาวนาน
เมื่อรู้ตัวว่าเกือบจะหลับก็ฝืนเบิกตามองเธอผ่านกระจก

ท่าทางจริงจังของกึ่งสตาลเจือไว้ด้วยความเอาใจใส่ ทำยสุด
สหกรณ์ก็ต้องยอมแพ้หลับตาลงภายใต้มือที่อ่อนโยนของเธอ เมื่อเธอ
แตะส่วนอ่อนไหวที่เขาแอบซ่อนเอาไว้ในหัวใจ ก็ยอมรับอย่างผลอไผล

“สัมผัสของคุณทำให้ผมคิดถึงแม่”

ถ้ามีใครบอกสหกรณ์ว่าเขาจะข้ามทะเลมาอเมริกา เพื่อใช้เวลานั่งคุยกับหญิงสาวแปลกหน้าโดยไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ กับธุรกิจ เขาคงบอกว่าไม่มีทาง แต่ตอนนี้เขากลับนั่งเคียงข้างกังสดาลบนโซฟา รอให้เธอใช้ปรอทวัดไข้กับมือเขีก่อนหุ้มนิ้วว่าลดลงบ้างหรือไม่ พร้อมกับฟังเธอพูดไปด้วย

“ตอนเด็กๆ ฉันได้ผอมยาวเพราะชอบเวลาแม่ถักเปียให้ฉันแหวะ แต่ส่วนใหญ่เป็นพี่เลี้ยงทำให้มากกว่า” กังสดาลยังคงเจื้อยแจ้วเรื่องเดิมต่อ

“แม่ของคุณทำงานยุ่งเหไรหรือครับ”

สหกรณ์นึกวนหน้าเมื่อผลลถามคำถามส่วนตัวออกไป แต่กังสดาลไม่ใส่ใจสักนิด ตอบคำถามโดยไร้ท่าทีจะปิดบัง

“ก็คงยุ่งแหละค่ะ ฉันเห็นแม่เยอะสุดก็จากทีวี” แล้วเธอก็ทำตาโตสบกับเขา “ฉันไม่ได้บอกใช่ไหมว่าแม่ของฉันคือ เกศ บุชบา”

“ใครเหไร” เขารุงนงเมื่อได้ยินชื่อนี้ แต่เธอประหลาดใจกว่าที่เธอไม่รู้จัก

“เกศ บุชบา นางร้ายไ้คงคะ แม่ฉันเล่นละครหลายเรื่องเลยนะ”

แล้วเธอก็ยกตัวอย่างมาหลายชื่อ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นละครดั่งข้ามยุคขนาดที่คนไม่ดูละครอย่างเขายังเคยได้ยินผ่านหู ทว่าไม่เคยผ่านตา

“ขอโทษเหไรครับ ผมไม่ค่อยได้ดูโทรทัศน์”

สหกรณ์ดูแค่ข่าวช่วงเช้า กับข่าวเศรษฐกิจ ซึ่งไม่จำเป็นต้องดูโทรทัศน์ด้วยซ้ำ เพราะอินเทอร์เน็ตให้ข้อมูลที่ฉับไวมากกว่า ละครโทรทัศน์กับเขาคือสองสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกันเลย

“ไม่เป็นไรเหไร ระยะเวลาหลังแม่ของฉันก็ไม่ค่อยได้เล่นเป็นตัวร้ายเท่าไร กำลังขยับไปรับบทแม่นางร้ายแทนแล้ว”

ปากบอกไม่เป็นไร แต่สีหน้าของกังสดาลผิดหวังที่สหกรณ์ไม่

เข้าใจความนิยมของคนดูที่มีต่อมารดาของเธอในฐานะนักแสดงชื่อดัง
เขาเลยอดปลอบใจเธอไม่ได้

“ผมอยากลองดูละครบ้าง คุณช่วยแนะนำหน่อยได้ไหมครับว่า
เรื่องไหนห้ามพลาด”

สหกรณ์เพียงต้องการเปลี่ยนเรื่อง ไม่ให้กังสดาลคิดมากว่า
เหตุใดเขาถึงไม่รู้จักแม่ของเธอ แต่ยิ่งเล่าเธอยิ่งพูดไม่หยุด ออกทำออก
ทางจนเขาเพลิดเพลิดตาม

“เรื่องนี้คุณต้องได้ดูค่ะ แม่ฉันได้รางวัลดารานำหญิงยอดเยี่ยม
เลยเชียวนะ ปกติเขาไม่ให้นางร้ายกันหรอก ให้แต่นางเอก”

เพื่อยืนยันความเก่งกาจของแม่ กังสดาลก็พยายามต่อสัญญา
โทรทัศน์เข้ากับโทรทัศน์ เพราะหน้าจอละเล็กอาจทำสหกรณ์ปวดหัว แต่
เอาเข้าจริงเขาเริ่มปวดตุบๆ เพราะเธอุ่นวายกับโทรทัศน์อยู่นานก็ยัง
ต่อสัญญาไม่สำเร็จ เขาจึงโทร. ตามกรมเซอร์วิสมาจัดการให้พร้อม
ขอยาแก้ปวดศีรษะอีกสองเม็ด แล้วเพื่อไม่ให้เธอรู้สึกผิดเขาจึงออกตัว
ว่าอยากดูละครตั้งปีเก้าศูนย์เรื่องนี้ ดูไปดูมาเขาก็เข้าใจแล้วว่าทำไม
บุษบาถึงได้รับรางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม เพราะเธอเล่นได้ถึง
บทบาท สมควรกับคำว่าชั่วร้ายแบบนางร้ายที่แม่ค้าตลาดต้องมอบ
เปลือกๆเรียนให้

“แม่ฉันเล่นเก่งมากเลยใช่ไหมคะ” คำชมของกังสดาลเจือเสียง
ทอดถอนใจเอาไว้ มันจึงไม่ค่อยเหมือนกับการเอ่ยด้วยความภาคภูมิใจ
เช่นก่อนหน้านี้สักเท่าไร

“คุณไม่ชอบที่แม่เล่นละครเก่งหรือครับ” อาจเพราะตอนนี้
ทั้งสองนั่งอยู่ใกล้กัน สหกรณ์จึงไม่คำนึงถึงการรักษาระยะห่างในการ
ตั้งคำถามสักเท่าไร

“เปล่า ฉันก็แค่อยากทำได้แบบนี้บ้าง” เธอทำปากย่น แสดง
ความริษยาทั้งที่บนหน้าจอก็เป็นแม่แท้ๆ ของตน

เขาขบขันจนเผยความคิดของตนออกไป “ผมนี่ว่าคุณจะพูดว่าฉันก็แค่อยากเห็นแม่ฉันจริงๆ ไม่ใช่ผ่านจอทีวี”

“นั่นมันน้ำเน่าไปไหมคะ” เสียงหัวเราะใสของเธอลงใจให้เขายิ้มตาม “อีกอย่างแค่เปิดหน้าจอก็เห็นแม่ เด็กคนอื่นอยากได้แบบฉันยังไม่ได้เลย”

เธอเซิดหน้าได้ใจจนเขาพูดไม่ออก ตรรกะของเธอช่างไร้เทียมทาน สหกรณ์ค้นพบความสามารถพิเศษที่เขาไม่เคยพบจากใครบนตัวกิ้งสตาล การมองโลกแง่ดีแบบไร้ขอบเขต

“ต่อให้คุณคิดอีกอย่าง ผมก็เข้าใจคุณนะ ผมเองก็ฟังเสียงของพ่อผ่านโทรศัพท์มากกว่านั่งคุยกันจริงๆ จะว่าไปผมก็ไม่ค่อยได้คุยกับเขาผ่านโทรศัพท์ด้วยซ้ำ เพราะเขาไม่ค่อยว่าง”

“ถ้าแข่งเรื่องเด็กขาดความอบอุ่น ฉันชนะคุณขาดลอย ตอนยังเด็กเพื่อนๆ นึกว่าพี่เลี้ยงเป็นแม่แท้ๆ ของฉันเพราะไปร่วมงานวันพ่อวันแม่ตลอด” ถึงเธอจะพูดแบบนี้แต่น้ำเสียงห่างไกลจากความน้อยเนื้อต่ำใจ ติดจะภาคภูมิใจด้วยซ้ำ “แต่แบบนี้ฉันเลยมีคนไปร่วมงานตลอด เพื่อนๆ ฉันไม่มีไปทั้งพ่อทั้งแม่เลย”

“พ่อคุณก็ไม่ว่างหรอก” ไม่รู้ทำไมแต่สหกรณ์อยากจู้จี้กิ้งสตาลทุกแง่มุม

“เขาตายแล้วนะคะ”

“ขอโทษนะครับ” สหกรณ์ค้นพบว่าเขามักจะดึงหัวข้อสนทนาไปในทางหดหู่มะมอ แต่กิ้งสตาลก็พร้อมจะเติมความสดใส

“ไม่เป็นไรคะ เขาตายก่อนฉันเกิดอีก แม่บอกว่าข้อดีที่สุดของเขาคือตายไว” กล่าวจบเธอก็ทำหน้าเหย “มุกนี้พูดแล้วดูอึดอัดใจกว่าไหมคะ”

“ไม่เป็นไร ผมเข้าใจว่าคุณแค่เล่นมุก แม่ผมก็ตายแล้ว แต่ผมไม่คิดว่าเป็นข้อดีตรงไหน”

“ขอโทษนะคะ”

คราวนี้เป็นเธอที่เอ่ยขอโทษเขาบ้าง เพียงแต่น้ำเสียงของเธอ แสดงความเสียใจว่าตอมนบอกถึงความสูญเสียของตน และเขาก็แทบ จะลอกคำตอบของเธอออกมาเป๊ะๆ

“ไม่เป็นไรครับ อย่างน้อยแม่ก็มีเวลาให้ผมหลายปี เธออยู่กับ ผมงจนมอสาม”

เป็นความทรงจำที่ดีที่สุดของเขา แต่คิดถึงก็มีรอยยิ้มประดับมุม ปากของสหกรณ์จนกังสตาลต้องเอ่ยถาม

“แม่ของคุณเป็นคนยังไงคะ”

“เป็นแม่บ้านแบบที่คุณจะเห็นได้ในละคร” สหกรณ์ชี้นิ้วไปยัง หน้าจอโทรทัศน์ เห็นแม่ของนางเอกกำลังแสดงภาพลักษณ์ผู้หญิงวัย กลางคนแสนดีอยู่

“เธอใจดีกับลูก ทำงานบ้านเก่ง บ้านผมไม่เคยรกเลยทั้งที่ผม ชนมาก เธอชอบทำอาหารด้วย ยังทำขนมให้ผมไปแจกเพื่อนบ่อยๆ”

“น่าอิจฉาจังเลย แม่ของฉันทำอาหารไม่เป็น แม่บอกว่าครัวทำ หน้ามัน แค่วางจานก็ทำให้มือพังได้แล้ว แต่ผู้จัดการของแม่แอบเล่า ว่าแม่ไม่รับงานแขกรับเชิญรายการอาหารเพราะอาจทำครัวพัง” ระหว่างพูดเธอก็ยกมือตัวเองขึ้นมาดู แล้วก็หน้าบึ้งใส่มัน

“เห็นได้ชัดว่าฉันสืบทอดส่วนแย่ๆ ของแม่มา แต่ไม่ได้ส่วนดีๆ ติดมาสักนิด ยังดีที่ยังน่ารัก แต่น่ารักก็กินไม่ได้ ถ้าเล่นละครได้เก่งสัก หน่อยยังใช้น้ำตาหาเงินซื้อของกินให้ลูกได้บ้าง”

เธอยกมือกุมสองแก้ม จนเขาเกิดความคิดหุนหันอยากจะหยิก แก้มป่องๆ นั้นสักที

“คุณไม่ต้องซีเรียสเรื่องพวกนี้หรอกครับ”

“หมายความว่ายังไง คุณจะบอกว่าฉันไม่ต้องเป็นแม่ที่ดีก็ได้ เหมือคะ”

เธอแสร้งทำเสียงสูงได้แย่ง และทำให้เขายิ้มได้ แม้คำพูดจะยัง
จริงจังเช่นเดิมก็ตาม

“เปล่า ผมแค่จะบอกว่าแม่ที่ลูกต้องการนะไม่จำเป็นต้องทำ
อาหารเก่ง ทำงานบ้านเก่งหรือก ขอแค่มีเวลาให้ลูกได้กัพอ ผมแน่ใจ
ว่าคุณต้องเป็นแม่ที่เอาใจใส่ลูกไม่แพ้ใครแน่นอน”

“คงงั้นมังคะ”

กังสตาลรับคำแล้วเสหลบตาเขา ทว่าไม่อาจซ่อนแก้มแดงระเรื่อ
สหรณนี่จึงนึกได้ว่าทั้งสองเป็นคนแปลกหน้าที่เพิ่งเจอกันไม่นาน แต่
กลับนั่งถกเถียงกันเรื่องเลี้ยงลูกเป็นตุเป็นตะ

“ดูสิ ในละครเรื่องนี้ผมก็ไม่เห็นแม่ในเรื่องจะเก่งตรงไหนเลย”
สหรณนี่เปลี่ยนเรื่องแล้วดึงความสนใจมายังละครที่เข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ

ละครเรื่องนี้มีทั้งหมดยี่สิบสองตอนจบ ถือว่าไม่ยาวเท่าไร แต่กั
ไม่ควรจะดูรวดเดียวจบ ความตั้งใจเดิมของกังสตาลคือยกตัวอย่าง
ฉากเด็ดของบุษบาให้สหรณนี่ดู แต่เกรงว่าเขาไม่เข้าใจที่มาที่ไป จึง
เริ่มเปิดตั้งแต่ตอนแรก แล้วก็เผลอดูยาวไปเรื่อยๆ รู้ตัวอีกทีก็พบว่าเขา
พุบลงมากับบ่าเธอแล้ว เพราะถึงสมองจะคิดไม่ทัน แต่ร่างกายเขากั
รู้สึกโหยหาการอยู่ใกล้เธอ

6

ผมจับแม่ได้แล้ว

สหกรณ์ไม่แน่ใจว่าวันนั้นตัวเองสลบเพราะพิษไข้หรือแค่
ผลอลหลับ แต่ในฝันเขาเห็นนางร้ายผู้เลวทรามชวนให้คนอยากใช้ความ
รุนแรงกับเธอ เพียงแต่คนในฝันไม่ใช่บุษบาทว่าเป็นกังสดาล วันถัดมา
ไม่รู้ว่าเพราะตากฝน โดนผ้าเปียก หรืออดนอน ส่งผลให้เขาไข้ขึ้นเป็น
พักๆ หดแรงจะกลับห้องของตน และทั้งหมดที่ว่าเป็นเพราะกังสดาล
“ไม่ต้องห่วงนะคะ ฉันจะดูแลคุณเอง” เธอตอบอาสา แล้ว
อาศัยจังหวะที่เขากำลังมึนงงให้คนไปเอาข้าวของเสื้อผ้าของเขาย้าย
มาอยู่กับเธอ

“ผมนอนพักเดี๋ยวก็หาย คุณไม่ต้องเสียเวลาดูแลผมหรอก ไป
พักผ่อนเถอะ” ถ้าไม่มีเธออยู่ในห้องคอยชวนคุย เขาคงนอนหลับสนิท
เห็นได้ชัดว่ากังสดาลเดาความคิดของสหกรณ์ได้ แต่ไม่เปลี่ยน
ใจ

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันจะอยู่เสียบๆ ใส่หูฟังดูละคร แค่อายใจให้แน่ใจ
ว่ากลางคืนคุณจะไม่ไข้ขึ้นสูงเกินไป”

เธอทำได้ตามปากพูดจริงๆ ทุกครั้งที่ตื่นเขาจะเห็นเธอนั่ง
หลบมุมมองจอโทรทัศน์ พอรู้สึกว่าเขาเองก็จะลุกมาวัดไข้อย่างเอาใจ
ใส่ นอกจากแปลกใจที่กังสดาลมาถึงอเมริกาเพื่อดูละครไทยผ่าน

อินเทอร์เน็ต สหกรณ์ยังคงค้นพบว่ามีคนที่คุณละครได้รุ่งอยู่จริง แต่ถ้าถามว่าเธอดูแลคนป่วยเป็นหรือไม่ เขาคงต้องบอกว่าไม่ เพราะนอกจากวัดไข้ เขาต่างหากที่ต้องคอยดูแลเธอ

หนึ่งเดือนในอเมริกาเขาคอยพาเธอไปโน่นมานี่ไม่ให้ลูกคุณหนู ซี้เบื่อหลงทางไปไหน พาเธอไปงานเลี้ยงผู้ลงทุน พาเธอไปตลาดหุ้น เพื่อหาข้อมูล แล้วก็ยอมให้ใครบางคนเลื่อนตัวเครื่องบินมานั่งคู่เขา เพื่อกลับเมืองไทยไปด้วยกัน เพราะทนเห็นการดูแลตัวเองที่ไม่ได้เรื่องของเธอไม่ได้ และขอค่าตอบแทนเล็กๆ น้อยๆ ด้วยการให้เธอคอยหวดศีรษะของเขาลดความแค้นเคียดเหนียวล้าจากการทำธุรกิจ

เมล็ดพันธุ์ถูกหย่อนลงในดินโดยบังเอิญ แล้วแตกรากผุดหน่ออ่อนอย่างรวดเร็วจนสหกรณ์ไม่ทันได้ตั้งตัว กว่าจจะรู้ว่ากำลังจะต้องโบกมือลากังสตาล

สนามบินนานาชาติเป็นทั้งจุดสิ้นสุดการเดินทางและจุด
แยกย้าย สหกรณ์ไม่ได้เดินทางกลับจากอเมริกาเป็นครั้งแรก รวมถึงเคยเฝ้าศาลากับใครหลายคนตรงนี้มาหลายครั้ง แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เขาไม่อยากจะเฝ้าออกมาก่อน จึงได้แต่ยืนมองตากังสตาลเงียบๆ

“ขอบคุณที่ช่วยดูแลก็เถอะคะ” กังสตาลเผยรอยยิ้มผิดเฟื่อนให้สหกรณ์ จนเขาอยากบอกว่าถ้าฝืนใจไม่ต้องยิ้มก็ได้ แต่เขาเองก็กำลังฝืนยิ้มตอบเธอเช่นกัน

“ไม่เป็นไร แค่อะไรเล็กน้อย” สหกรณ์ตอบกลับอย่างมีมารยาท ประหนึ่งตอบคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน แต่มือที่แสนซื่อสัตย์ต่อความรู้สึกของเขาจับมือกังสตาลไม่ปล่อย บ่งบอกว่า ‘แค่อะไรเล็กน้อย’ ที่บอกออกไปเป็นความจริง เขาคิดว่าการดูแลเธอตลอดหนึ่งเดือนเป็นแค่อะไรเล็กน้อย เล็กขนาดที่เขาอยากจะทำซ้ำอีก

การดูแลผู้หญิงที่ทำอะไรไม่เป็นเลยทั้งวุ่นวายและยุ่งยาก แต่

เป็นความยุ่งยากที่เขาเต็มใจ ทั้งที่ควรรู้สึกลำบาก แต่เขากลัวยากให้เวลาหนึ่งเดือนนั้นยืดยาวเป็นหนึ่งปี

มันเป็นหนึ่งเดือนที่มีเรื่องราวมากมาย เธอมีเขาและเขามีเธอ เป็นเพื่อนสนิทในต่างแดน เพื่อรับประกันว่ากังสดาลจะไม่พาตัวไปอยู่ในสถานการณืลำบากในอนาคต สหกรณ์จึงเอื้อมมือไปกุมมือเธอเหมือนตอนที่พบกันครั้งแรก แล้วถามเธอประโยคหนึ่งก่อนเธอจะหายไปตามทางเดินสนามบินสุวรรณภูมิ

“เรามาคบกันใหม่ ผมจะดูแลคุณเอง”

“ต่อจากนี้ก็ก็จะเปลี่ยนตัวเอง จะเป็นแม่ที่ดูแลลูกของเราให้ดีที่สุด”

กังสดาลสะดุ้งตื่นหลังจากฝันเหลวไหลทั้งคืน แล้วจำได้แค่ประโยคท้ายๆ ที่ทำให้เธอตื่นพร้อมอาการปวดศีรษะ แล้วก็ปวดยิ่งขึ้นเมื่อเปิดเข้าโปรแกรมในโทรศัพท์มือถือ

#กิ๊กซึ้งนรก กังสดาลไถทวิตเตอร์ดูแฮชแท็กใหม่แล้วถอนหายใจกับการคาดการณ์ผิดของตนเอง แต่อย่างน้อยเธอก็เดาถูกว่าคนร้อยทั้งร้อยร่วมกันสาปส่งการขับรถของเธอ หญิงสาวเลยไม่อาจกระโดดเข้าไปในกระแสวิพากษ์วิจารณ์แล้วอธิบายว่าเมื่อวานเป็นความผิดเธอที่ขับรถไปเล่นมือถือนั่นแหละ แต่เมื่อเดือนก่อนเธอไม่ผิด เธอขับรถกลับจากกองถ่ายมาดึๆ อีกฝ่ายดันขับรถเบียดเลนมาชนรถของเธอ พอลงไปใกล้เกลี้ยโดยบอกให้โทร. ตามประกันก็โดนข้อหาคนรวยรังแกคนจนตามด้วยคนดั่งเหวี่ยงวิน หน้าซ้ำคลิบเผยแพร่อย่างโด่งดังบนโซเชียลก็เป็นจังหวะที่เธอกำลังเสียดังใส่ ต่อให้แก้ตัวจนตายก็ไม่มีใครฟังขนาดทนายของเธอยังไม่อยากจะฟัง

วันนี้ทนายส่วนตัวคนเดิมโทร. มาเตือนไม่ให้เธอขับรถอีก กังสดาลจึงพึ่งพาบริการขนส่งสาธารณะ และเพื่อไม่ให้คนขับแท็กซี่

จำหน่ายได้ หญิงสาวเลยปลอมตัวแบบจัดเต็มทั้งหมดววก แว่นตาดำ และ หน้ากากอนามัย ปลอดภัยทั้งคนมองและเชื้อโรค ก่อนจะยอมมาสังเกตการณ์ชั้นล่างตึกบริษัทจิงทรัพย์ หรือก็คือมาจับตาดูสหกรณ์

เธอมาชุมนุมดักรอยเจอเขาตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยงก็ไม่เห็นแม้กระทั่งเงา แต่ทำเอาพนักงานรักษาความปลอดภัยเดินมาสอบถามอ้อมๆ ว่าเธอใช้มีจฉาซีพีหรือเปล่า กังสตาลเลยต้องถอดหมวกและหน้ากากอนามัย เผยโฉมคาราตักอับออกไปให้เขาเห็น

ในความโชคร้ายยังมีความโชคดีเพราะพี่ยามเป็นแฟนคลับที่ยังเหลือน้อยนิดของเธอ หญิงสาวจึงตะล่อมถามมาได้ว่าสหกรณ์จะมาถึงบริษัทเมื่อไร

“ท่านประธานมาแต่เช้าแล้วครับ น่าจะมาแล้วก็ออกไปก่อน คุณก็ก็จะมาถึง ทุกวันท่านประธานจะมาก่อนพนักงานรักษาความปลอดภัยกะกลางวันด้วยซ้ำไปครับ และส่วนใหญ่จะออกจากบริษัทหลังยามเสียด้วย บางวันก็ค้างคืนที่บริษัท ถ้าคุณก็ก็อยากจะดักเจอ ต้องมาตีห้าหรือไม่กี่สามสี่ทุ่ม”

พนักงานรักษาความปลอดภัยอธิบายชัดเจน กังสตาลฟังแล้ว คิดตามก็ได้ข้อสรุปว่าหากจะชุมนุมจับตาดูสหกรณ์ควรตื่นก่อนไก่อชันหรือไม่กี่มาหลังหมาหอน

“ฉันไม่ได้จะมาดักเจอค่ะ”

ถึงจะจริง แต่กังสตาลก็ต้องแก้ต่างเอาไว้ก่อน แต่พี่ยามทำหน้าที่เข้าอกเข้าใจ

“ครับๆ เขาเป็นพุ่มนี้มาแต่เช้าแล้วกันนะครับ”

แม้ว่าพนักงานรักษาความปลอดภัยไม่พูดออกมา กังสตาลก็รู้ว่าเขาต้องนึกภาพนางร้ายมาดักรอยพระเอกหล่อยวยตามแบบฉบับละครแน่นอน จะแหย่ก็ไม่ไหว ขนาดจะเดินจากไปเขายังอวยพรทิ้งท้าย

“สู้ๆ นะครับ”

ถึงจะไม่สำเร็จเพราะนางร้ายไม่อาจคว้าใจพระเอกได้ ก็ขอให้พยายามต่อไปเผื่อจะได้ขยับอันดับเป็นนางรอง

รันทด ท้อ และห่อเหี่ยว รวมกันเป็นความรู้สึกของกังสดาล เธอมาแอบอยู่ที่นี้เพราะไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหน แต่ถึงตรงนี้ก็ยคิดได้ว่าเป็นแผนการจึงเฝ้าสินดี เจอสหกรณ์แล้วเธอจะทำอะไรต่อ จะรู้ใหม่ว่าเรื่องที่เอ่ยเมื่อกี้มันมีต้นสายปลายเหตุยังไง แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่านั่นไม่ใช่การหลอกหลวงหรือเข้าใจผิด แต่คิดๆ แล้วเรื่องที่ให้เธอไปทำหน้าที่แม่ มันไม่มีทางเป็นไปได้อยู่แล้ว กระทั่งแฟนเธอยังไม่มี ลูกจะมาจากไหน แถมยังไปอยู่ในความดูแลของคนแปลกหน้าอีกต่างหาก

หญิงสาวบัดเรื่องที่ไม่รู้เข้าไปสู่มุมมืดข้างมันเถอะ ชีวิตเธอมีเรื่องให้ปวดหัวเยอะพออยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องเอาคำพูดเหลวไหลของคนแปลกหน้ามาใส่ใจ แต่พอจะขยับตัวออกไปจากอาคาร คนที่พนักงานรักษาความปลอดภัยบอกว่าออกไปแล้วก็กลับเข้ามา หน้าซ้ำในวงแขนมีคนตัวจิ๋วติดมาด้วย

ไม่เกี่ยวกับช่วงบ่ายด้านล่างอาคารเทพปราศจากคน แต่เป็นเพราะเรดาร์เตือนภัยของกังสดาลจะดังทันทีที่มีสหกรณ์เข้าใกล้ จะว่าไปก่อนที่เขาจะเดินเข้าประตู เธอก็รู้ว่าเป็นเขา กังสดาลควรใช้เวลาพิจารณาเด็กชายวัยประมาณห้าขวบในอ้อมแขนสหกรณ์ว่าใช่เด็กที่เขาอ้างว่าเธอเป็นแม่หรือเปล่า น่าเสียดายที่เธอละสายตาจากสหกรณ์ไม่ได้

พบครั้งแรกคุ้นหน้า พบอีกครั้งยิ่งคุ้น คุ้นจนกังสดาลกลัวว่าอาจเคยรู้จักเขามาก่อน กระแสความคิดคงมีพลังบางอย่างเพราะสหกรณ์หันขวับมาทางทิศที่เธออยู่

สัญชาตญาณสัตว์เลื้อยคลานให้กังสดาลหลบวูบเข้าหาผนัง ซ่อนตัวด้านหลังต้นไม้ปลอมสูงเหนือศีรษะ พยายามเลียนแบบจึงจกให้แนบเนียนที่สุด เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เธอชอบคุณหน้าอกไม้กระดานและ

ความชอบใส่เสื้อสีเขียวไปไม้ของตนที่ทำให้การหลบซ่อนมีประสิทธิภาพสูงสุด

หญิงสาวกลั้นหายใจหลบอยู่พักหนึ่งก่อนจะรวบรวมความกล้า โผล่ศีรษะออกมามอง ระหว่างนั้นคนตัวเล็กก็ไหลเลื่อนจากแขนของชายหนุ่มร่างสูงลงมาเดินด้วยตนเอง

ตลอดชีวิตของคนจิตเพี้ยนอย่างกังสดาล มักจะสงสัยว่าถ้าเดินไปเตะเด็กวัยเดินเตาะเตาะ เจ้าตัวกลมเหล่านั้นจะกลิ้งเหมือนลูกฟุตบอลหรือเปล่า แล้วพวกตัวสูงกว่าน้อยโดนเตะจะล้มเป็นโดมิโนไหม แต่พอมองคนตัวเล็กๆ ชาวๆ ซึ่งส่อแววว่าจะเป็นหนุ่มชายาวในอนาคตเดินอาดๆ เลียนแบบคนตัวสูงข้างๆ เธอก็รู้สึกวาทงเดินราบเรียบในอาคารเต็มไปด้วยอันตราย อยากพุ่งเข้าไปอุ้มเพื่อไม่ให้คนตัวน้อยนุ่มน้มเดินสะดุดอะไรแล้วล้มลงไปเจ็บ

เด็กน้อยก้มหน้าก้มตาตั้งใจเดินจนมองไม่เห็นใบหน้า กังสดาลอยากรู้มากกว่าเด็กคนนี้ไซ่คนที่สหกรณ์อ้างว่าเป็นเด็กที่ถูกเธอทอดทิ้งหรือเปล่า เขาหน้าตาแบบไหน จะคล้ายเธอไหม ความอยากรู้กัดกินใจเธอจนอยากจะได้เข้าไปมองใกล้ๆ แต่สัญชาตญาณสัตว์เล็กบอกให้หลีกเลี่ยงสัตว์ใหญ่ เธอเลยได้แต่ย่อตัวนั่งยองๆ เกาะกระถางต้นไม้ประดับ มองมุมนี้เห็นเขาไม่ชัด เธอเลยใช้แขนข้างหนึ่งเหนี่ยวลำต้นเพื่อทรงตัว แล้วยึดคอให้ยาวที่สุดเพื่อมองให้เห็นใบหน้าของเด็กชาย
โครม!

ควรมีป้ายเตือนว่ากระถางไม้อาจทนแรงเหนียวจากคนที่พยายามชะเง้อมอง

ด้วยความตกใจกังสดาลกระโดดตกลงหนีต้นไม้ และด้วยเสียงดังโครมทุกสายตาเลยมองมาที่เธอ มันเลยไม่เป็นการสะดวกที่จะร้อง ‘เหมียว’ แล้วบอกว่าแมวทำ ที่สำคัญมีบางคนไม่เปิดโอกาส

สองขาสั้นป้อมที่เมื่อครู่กังสดาลยังกังวลใจว่าจะเดินแล้วล้มหรือ

ไม่ วึ่งปานจรดกระแทกใส่ขาของเธอ มือของกังสดาลรีบจับเขาเอาไว้โดยอัตโนมัติ แต่ยังซ้ำกว่าสองแขนเล็กกวบรวรากบัวที่กอดขาเธอแน่น มันเป็นการจูโจมที่นุ่มน้อมอบอุ่นจนทั้งตัวเธอไร้แรงต้านทาน พานจะอ่อนยวบลงไปกอดตอบเขา ก่อนจะตัวแข็งที่คอตอนได้ยินเสียงเล็กอ่อนหวานเรียกขาน

“แม่ครับ”

เมื่อวานเธอแค่มาหางาน แล้วดูสิ วันนี้เธอเจอใคร กังสดาลอยากแปลงร่างเป็นแมวแล้วกระโดดหนีไปไหนสักที่ แต่ร่างกายของเธอภายใต้การมองอย่างกอดตันของสหรณช่างแข็งทื่อ ได้แต่ยิ้มแหยๆ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคนที่กอดขาเธออยู่กำลังยิ้มร้ายแบบที่แปลได้ว่า ‘ผมจับแม่ได้แล้ว’

ละครโรงเล็ก

ตอน จารชน

กี้ : กระถางต้นไม้บริษัทคุณขัดขวางการแสดงบทจารชนของฉัน
ดอลลาร์ : ถ้าไม่มีมัน แม่คือ นาตาชา โรมานอฟ (นางเอก) ครับ
สตางค์ : ความสวยไม่พุดถึง ความสูงคุณถึงหรือเปล่า
กี้ : TWT